

Điệp Chi Chiến

Contents

Điệp Chi Chiến	1
1. Chương 1: Đoạn Thủ	1
2. Chương 2: Hiến Sách	5
3. Chương 3: Sát Vũ	9
4. Chương 4: Hồ Huyết	12
5. Chương 5: Mê Cục	16
6. Chương 6: Hoàng Tước	19
7. Chương 7: Đại Kết Cục	23

Điệp Chi Chiến

Giới thiệu

Nơi có người thì có giang hồ, nơi có giang hồ thì khó tránh được thường xuyên phát sinh ra máu tanh chém giết và cừu hận phân tranh. Người lừa ta gạt, câu tâm đầu giác, tranh quyền đoạt thế, cá lớn nuốt cá bé, thì diễn ra vô số kể.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diep-chi-chien>

1. Chương 1: Đoạn Thủ

Nơi có người thì có giang hồ, nơi có giang hồ thì khó tránh được thường xuyên phát sinh ra máu tanh chém giết và cừu hận phân tranh. Người lừa ta gạt, câu tâm đầu giác, tranh quyền đoạt thế, cá lớn nuốt cá bé, thì diễn ra vô số kể.

Giang hồ là một cái cấu tạo vừa khổng lồ, vừa kỳ quái, lại phi thường phức tạp. Nó giống như một vương triều, cũng có lúc hưng thịnh, có lúc suy bại. Từ mấy ngàn năm trước hình thành cho tới nay, luôn có rất nhiều bang phái trong một đêm quật khởi, rồi lại sau đó cũng không còn nữa.

Thế gian ngày nay, trên giang hồ, thực lực hùng hậu nhất, tài lực sung túc nhất, nhân lực đông đảo nhất, chỉ có Cự Kinh bang và Cuồng Sa hội hai đại bang phái này.

Giống một dải lụa mềm mại, Trường Giang uốn lượn quanh co khắp vùng Thần Châu, xuyên khắp nơi, xuyên từ nam tới bắc, tung hoành ngàn dặm. Cự Kinh bang và Cuồng Sa hội được con sông lớn này giống như một thanh đao phân cách nhau, chiếm cứ phần đất bên hai bờ sông Trường Giang. Điểm này hai đại bang phái thống trị lưu vực Trường Giang đã được nhiều năm, không có gián đoạn. Cũng vì tranh đoạt địa bàn, song phương dùng hết thủ đoạn, hoặc là phóng hỏa, hoặc ám sát, không giống với nhau mà dùng, cái gì có thể đều có, quan phủ địa phương cũng rất đau đầu.

Triều đình đó với việc này cũng có vài phần kiêng kỵ, e sợ hai đại bang phái liên thủ tạo phản, sẽ khiến thiên hạ đại loạn, giang sơn khó giữ, liền mấy lần phái khâm sai đại thần đến đây chiêu an, nhưng cuối cùng đều vô công trở về. Trong số đó có một vị mệnh quan triều đình họ Long, bởi vì làm việc bất lực, lơ là chức vụ mà bị Hoàng thượng phán tội nhốt vào thiên lao, cuối cùng phần khí ôm hận mà chết.

Giang hồ cho tới bây giờ đều không yên tĩnh, cơ hồ mỗi một ngày đều có thể phát sinh đại sự không thể tưởng tượng

Thanh Long đường chủ Duẫn Thiên Cừu, một trong Cự Kinh bang tứ đại đường khẩu, bị Bang chủ Tư Đồ Thiên Hùng hạ lệnh truy sát: Giết không cần hỏi! Tin tức này là một quả bom nổ lớn khi truyền ra, nhất thời khiến cho trên giang hồ nổi lên trận trận oanh động không nhỏ.

Mọi người vẫn biết Cự Kinh bang độc chiếm một phương, thế lực những năm gần đây không ngừng phát triển bành trướng, thanh thế thậm chí gần như áp đảo Cuồng Sa hội. Tất cả đều có công của Tứ đại đường chủ, nhất là Duẫn Thiên Cừu, lập rất nhiều công lao hãn mã. Giang sơn của Cự Kinh bang ít nhất một nửa là do hắn đánh về, với tác phong tàn khốc ngoan dũng và trí tuệ xuất sắc trên giang hồ nhất thời không ai có thể sánh bằng. Nhưng mà tại sao, vốn là trợ thủ đắc lực nhất của Tư Đồ Thiên Hùng, lại lọt vào truy sát của Cự Kinh bang?

Chuyện này khiến cho Hội chủ Cuồng Sa của Cuồng Sa hội rất hứng thú. Y hạ lệnh, toàn lực ngăn chặn truy sát của Cự Kinh bang đối với Duẫn Thiên Cừu, và phải đem Duẫn Thiên Cừu đến gặp y. Y nhất định phải thấu hiểu hết thủy tình tiết của sự việc này.

Ba ngày sau, Cuồng Sa cuối cùng cũng gặp được Duẫn Thiên Cừu. Lúc y nhìn thấy Duẫn Thiên Cừu, Duẫn Thiên Cừu giống như một con chó mất nhà cùng đường mặt lộ, vết thương trên người đầy khắp, hơi thở yếu ớt. Nếu không có người của Cuồng Sa hội kịp thời xuất hiện tới giúp, hẳn rất có thể đã chết không có chỗ chôn. Dĩ nhiên, hai đại bang phái lại xảy ra một trận chém giết kịch liệt, chết như rạ, máu chảy thành sông. Cuồng Sa thậm chí thậm nghi quyết định của mình là đúng hay sai!

Hai đại bang phái đã tranh chấp mười mấy năm. Sự việc này là lần đầu bọn họ gặp phải. Duẫn Thiên Cừu tuổi không có lớn như trong tưởng tượng của Cuồng Sa, năm nay bất quá chỉ hai mươi tám mà thôi. Vóc người lộ ra sự yếu ớt, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra vẻ xanh xao, một đôi mắt thâm thúy như sao trên trời lúc đêm lộ ra vẻ cơ trí, còn có một đôi môi sát nhau thành một đường thể hiện sự cương nghị và quyết đoán. Một người như thế, hình như cùng hung hãn, dũng mãnh không có quan hệ, rõ ràng là một nho sinh phóng khoáng!

Cuồng Sa nhú mày, từ lúc mới đến, từng đánh giá một Duẫn Thiên Cừu từ đầu đến chân là tàn khốc vô tình, thật sự không thể tin cái người trẻ tuổi nhu nhược này, lại là đối thủ mà ông nhúc nhích đầu nhất. Nhưng chỉ có một người như vậy, đi theo Tư Đồ Thiên Hùng suốt mười một năm, bằng vào trí tuệ hơn người và cố gắng gấp đôi, từ một bang chúng bình thường leo lên làm đứng đầu Tứ đại đường chủ, mà cũng không tới bảy năm thời gian. Mỗi người đều không thể nghĩ ra.

Cuồng Sa có thân thể to lớn khôi ngô, hơn nữa đầu lại bóng lờng, một cái mũi chim ưng, hai mắt tượng như giống hai lưỡi đao sắc bén, toát ra một loại cá tính lãnh khốc vô tình, khí thế cũng bức người. Bất luận kẻ nào cùng y đứng một chỗ, bình thường đều cúi đầu. Bởi vì Cuồng Sa là không thể nhìn lên!

Duẫn Thiên Cừu cũng không tránh né đạo ánh mắt đầy sát ý của Cuồng Sa, thần sắc thản nhiên vô tư, không những không có một tia sợ sệt, mà còn uống loại rượu Cuồng Sa thích nhất, và ngồi đối diện với ông. Trên đời này, người có thể đối mặt với Cuồng Sa mà không sợ hãi là không có mấy ai. Cuồng Sa tràn ngập sự tò mò đối với Duẫn Thiên Cừu, cũng tràn ngập sự kính phục.

“Cuồng Sa lão đại, người mặc dù đã cứu ta, nhưng ta một điểm cũng không cảm kích người. Bởi vì ta biết

người làm như vậy nhất định có mục đích. Nếu không người như thế nào lại có thể hy sinh người của mình để cứu đi một phần đồ của địch nhân?” Duẫn Thiên Cừ nói ra lời này trong lúc phi thường tỉnh táo. Hắn là một cao thủ uống rượu, được xưng là ‘Thiên bôi bất tủy’, uống rượu càng nhiều, đầu óc của hắn càng minh mẫn hơn bình thường.

Trên đời này, cũng tuyệt đối không có người dám nói lời như thế với Cuồng Sa, nhưng y lại không để ý đến, âm trầm mở miệng: “Ta cũng không muốn người cảm kích ta. Nhưng người phải trả lời ta mấy việc”.

Duẫn Thiên Cừ lắc đầu: “Người bây giờ có thể một đao giết ta, ta tuyệt đối sẽ không nhận bất cứ điều kiện gì của người”.

Cuồng Sa cười lạnh: “Người đã không còn lựa chọn nào khác. Nếu không ta sẽ đem người giao cho Tư Đồ Thiên Hùng, cho người ném thử lăng trì tử hình thiên đao vạn quả. Làm như vậy, so với một đao giết người càng thống khoái hơn phải không?”

Tư Đồ Thiên Hùng thủ đoạn xử lý đối với phản đồ, khiến người khác nghe đến phải biến sắc. Duẫn Thiên Cừ trong mắt rớt cuộc lộ ra một loại sợ hãi, cười khổ, rồi thở dài: “Người muốn biết cái gì?”

Cuồng Sa hài lòng gật đầu, hỏi: “Tư Đồ Thiên Hùng tại sao lại phải giết người, người đã phạm sai ở đâu?”

Duẫn Thiên Cừ tiếp tục thở dài, rồi nói: “Việc này phải nhắc tới Tư Đồ Kiếm. Tư Đồ Thiên Hùng sinh được mười chín nữ nhi, thì mới có được một nam tử, cho nên phi thường chiều chuộng, coi như tánh mạng. Người này vô học vô thuật, võ công chỉ là bình thường, ý vào uy thế của phụ thân mà hoành hành vô kỷ, muốn làm gì thì làm, gian dâm thê nữ người khác, không chuyện ác nào không làm, thường xuyên làm ra những việc khiến người ta phẫn nộ, thậm chí phía sau lưng của Tư Đồ Thiên Hùng có quan hệ không lành mạnh với cửu di thái, sủng ái nhất của ông ta. Ta nhìn thấy chướng mắt, cũng nhịn không nổi, liền ra mặt ngăn cản. Ai ngờ cái tiểu nhân này ghi hận trong lòng, khắp nơi đặt các cạm bẫy hãm hại ta, khiến cho Tư Đồ Thiên Hùng sinh ra tâm đồ kỵ, cũng giảm đi một nửa độ tín nhiệm đối với ta. Mà đặc biệt đáng hận chính là, hắn lại tự nhiên thông đồng với cửu di thái, nói ta có cấu kết khác, rồi lại liên hợp với Bạch Hổ đường chủ, Đoạn Đạo, dèm pha ta lén lút hành động, mượn sức của bang chúng, tổ chức thành một nhóm, ý đồ mưu quyền đoạt chủ. Tư Đồ Thiên Hùng thấy chứng cứ giả tạo, chẳng phân biệt phải trái, liền đưa ra một đạo tru sát lệnh với ta. Nếu không phải vì ta sớm nghe được phong phanh, giờ đây cũng không thoát được ma chướng của Cự Kinh bang!” Nói xong, hắn hận hận mắng một cái “lão thất phu”, rồi mạnh mẽ uống hết một chén lớn, thần sắc tràn ngập nổi phẫn nộ và cừ hận.

Cuồng Sa ánh mắt chớp động, cười lạnh: “Tư Đồ Thiên Hùng đương nhiên biết, mất đi người sẽ giống như mất đi cánh tay phải, chỉ vì việc nhỏ này, lão lại tin tưởng bại gia tử kia ư?”

Duẫn Thiên Cừ cười khổ: “Người đã sai, mặc dù ta vì Tư Đồ Thiên Hùng lập được rất nhiều công lao. Nhưng tâm phúc chính thức của lão chỉ có một. Nàng chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, Đường chủ thần bí nhất ở Chu Tước đường”.

Cuồng Sa mắt hí lại, trầm giọng nói: “Cái ả nữ nhân đó gọi là Liễu Cơ phải không?”

Duẫn Thiên Cừ gật đầu: “Đúng, nàng mới là người Tư Đồ Thiên Hùng nể trọng nhất. Liễu Cơ giống như một người sống trong truyền thuyết, trừ Tư Đồ Thiên Hùng, không ai gặp qua hình dạng của nàng, cũng không ai biết tuổi của nàng, càng không có ai biết thân phận chính thức của nàng. Có người đoán rằng, nàng có thể là một lão thái bà tóc bạc da nhăn, cũng có thể là một tiểu cô nương yếu điệu, lại còn có người đoán rằng, nàng là một u linh quỷ hồn không có hình dáng. Nhưng có thể khẳng định rằng, nàng tuyệt đối là một cao thủ về dịch dung cải trang, hơn nữa khinh công nhất định đã đạt đến cảnh giới vô tung cao nhất. Mỗi lần hành động của Cự Kinh bang, mặc dù nàng không tự tham dự, nhưng nàng là nhân vật tuyệt đối không thể thiếu, có thể nói, nàng là mấu chốt trong sự thành bại. Ta bất quá chỉ là một con cờ trong tay nàng mà thôi”.

Cuồng Sa lộ ra ánh mắt phi thường kỳ lạ, trầm tư hồi lâu, rồi nói: “Nói như vậy, Liễu Cơ mới là nhân vật nguy hiểm nhất của Cự Kinh bang ư? Người này không trừ được, ta nếu muốn Tư Đồ Thiên Hùng cúi đầu xưng thần không phải rất khó khăn sao?”

Duẫn Thiên Cừ lắc đầu: “Thủ hạ của người có bát đại cao thủ, mà Tư Đồ Thiên Hùng đã già rồi, trở nên đa nghi lại vừa hay đồ kỵ, thực lực kỳ thật xa không bằng người. Nhưng mà...” Nói tới đây, hắn đột nhiên

ngậm miệng lại.

Cuồng Sa hừ lạnh một tiếng, hai mắt mở to, trong mắt xẹt qua một tia sát khí, nhả nạt hỏi: “Nhưng mà cái gì?”

Đuẩn Thiên Cừ uống một ngụm rượu, từ từ nói: “Ta muốn biết, trong mắt ngươi, ta là người như thế nào? Là một con chốt không có tác dụng, hay là một vương bài còn giá trị lợi dụng?”

“Ngươi?” Cuồng Sa nhìn thẳng vào hai mắt hắn, cười lạnh, “Ngươi cho rằng ngươi rất có giá trị lợi dụng ư?”

Đuẩn Thiên Cừ thản nhiên trả lời: “Đương nhiên có. Ta sống ở Cự Kinh bang đã gần mười mấy năm, hơn nữa trong những năm gần đây, mỗi lần hành động cơ hồ đều do ta tự mình chỉ huy. Còn có ai có thể sánh với ta về việc hiểu rõ các bí mật của Tư Đồ Thiên Hùng và vận tác cũng như động hướng của Cự Kinh bang?”

Cuồng Sa hai mắt sáng rực, chậm rãi nói: “Như vậy là sự thật, rất có thể đánh động đến ta. Ngươi định làm như thế nào?”

Đuẩn Thiên Cừ mỉm cười, không có trả lời.

Cuồng Sa có thể trở thành bá chủ một phương, dĩ nhiên cũng không phải người ngu dốt. Ý tâm niệm vừa động, trầm giọng nói: “Ngươi có phải muốn đầu nhập vào chúng ta, rồi phản kích lại Tư Đồ Thiên Hùng phải không?”

Đuẩn Thiên Cừ cười: “Lương câu thượng tu bá nhạc, con người lại không phải như vậy sao? Tư Đồ Thiên Hùng đã không cần ta, ta đương nhiên là có quyền tìm mình chủ mới. Hơn nữa, ngươi không tiếc lực mà cứu ta, không phải là để Tư Đồ Thiên Hùng biết rằng, ngươi rất có hứng thú đối với ta ư?”

Cuồng Sa trừng mắt nhìn hắn, qua một hồi, đột nhiên cười ha ha: “Ngươi cũng quả nhiên là một người thông minh rất thú vị và rất tự tin”. Cười một trận, rồi lại trầm giọng nói: “Cho dù ta có lòng chiêu lãm ngươi, nhưng ta làm sao biết được chính mình có thể tin tưởng ngươi không nữa?”

Đuẩn Thiên Cừ thần sắc như cũ, thản nhiên hỏi: “Ngươi muốn ta làm gì?”

Cuồng Sa không trả lời, chỉ cười: “Nghe nói ngươi cũng là một cao thủ dụng kiếm, một bộ kiếm pháp ‘Hồi Phong Vũ Liễu’ xuất thần nhập hóa, kiếm xuất truy phong, nhất kích tất sát, đã giết không biết bao nhiêu bang chúng của bọn ta”.

Đuẩn Thiên Cừ lộ vẻ kinh ngạc, hỏi: “Ngươi muốn kiếm pháp của ta?”

Cuồng Sa lắc đầu: “Binh khí ta sử dụng là thương, cầm kiếm làm chi?” Âm thanh của hắn dừng lại, rồi sát mặt trầm trọng, mắt chớp động, nói từng chữ: “Ta muốn chính là tay của ngươi, tay cầm kiếm!”

Đuẩn Thiên Cừ luôn luôn bình tĩnh, lần này rốt cuộc sắc mặt cũng thay đổi, ngạc nhiên hỏi: “Ngươi muốn tay của ta? Tay bị đứt làm sao cầm kiếm? Không thể cầm kiếm làm sao giết người? Một người không thể giết người, đối với ngươi dụng vào việc nào?”

Cuồng Sa trừng mắt, trầm giọng nói: “Ai nói vô dụng? Ta vốn cũng không cần ngươi giết người cho ta, mà là ngươi biết rất nhiều bí mật và các quan hệ của Cự Kinh bang”. Ý giảo hoạt cười, rồi nói tiếp: “Mặc dù ngươi đã phản lại Cự Kinh bang, nhưng Tư Đồ Thiên Hùng không có khả năng nào hủy Thanh Long đường, chỉ cần thân tín cũ của ngươi còn ở đó, giá trị của ngươi sẽ hiện ra”.

Cuồng Sa quả nhiên là một lão hồ ly! Đuẩn Thiên Cừ trong lòng thầm mắng một câu, qua cả một hồi lâu, hắn hung hăng cắn răng nói: “Được, chỉ cần có thể khiến cho Tư Đồ Thiên Hùng phải trả nỗ lực đại giới, đừng nói là một tay, cả cái mạng này, ta đều đưa cho ngươi”.

Cuồng Sa sắc mặt không đổi, đột nhiên quát: “Đưa đao đến!”

Thanh âm chưa dứt, đã có một hán tử áo xanh lạnh lợi kịp thời đưa một thanh đao bén nhọn. Ánh đao bóng loáng, lưỡi đao sắc bén, hiển nhiên là một thanh khoái đao giết người. Đuẩn Thiên Cừ không chút suy nghĩ, tay trái cầm đao, ánh đao chợt lóe lên, chuẩn bị chém xuống tay phải của mình. “Ba” một tiếng, một cánh tay máu chảy ròng ròng rơi trên bàn. Cuồng Sa nhìn đoạn cánh tay kia, hai mắt không động, ánh mắt lộ ra một tia kỳ lạ khác thường.

Duẩn Thiên Cừ cũng không hừ một tiếng, mồ hôi trên mặt tái nhợt rơi xuống như mưa, thanh âm vẫn như cũ phi thương trấn định, nói: “Này đủ chưa? Nếu chưa đủ, không ngại ta chặt luôn tay trái!”

Cuồng Sa khuôn mặt trấn tĩnh cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười kính nể, thanh âm cũng hòa hoãn rất nhiều, hỏi: “Tư Đồ Thiên Hùng có biết tay của người không?”

Duẩn Thiên Cừ trên mặt không còn vẻ thống khổ, gật đầu nói: “Lão nhất định nhận ra”.

Cuồng Sa quay lại nói với tên hán tử áo xanh vừa đưa đao kia: “Đem cánh tay này bỏ vào một cái hộp, rồi lập tức đưa tới Cự Kinh bang!”

2. Chương 2: Hiến Sách

Tư Đồ Thiên Hùng đã lớn tuổi, đầu đầy tóc bạc, sắc mặt hồng hào, trông giống uy vũ. Bởi vì thân hình cao lớn lực lưỡng, nên không có vẻ của tuổi già, trên người còn tràn ngập sức sống sinh long đoạt hổ, ngay cả lên tiếng cũng to như tiếng chuông, ánh mắt mang theo một tia hồn phách kinh người, kẻ khác đều không dám nhìn thẳng.

Đoạn Dao cầm đao đứng bên cạnh Tư Đồ Thiên Hùng, im lặng không lên tiếng. Hắn mày rậm như kiếm, trên mặt nhiều râu, trông như rất thô dã, đôi mắt giống như hai mắt người thông minh.

Đường chủ Huyền Vũ đường Vũ Vô Cực đứng xa phía sau Tư Đồ Thiên Hùng, hai mắt hơi nheo lại, mà cũng không biết là nhìn cái bóng của Tư Đồ Thiên Hùng hay bức tường trắng mới sơn? Lai lịch của người này rất bí mật, tính cách cô độc, lại không thích nhiều lời, ngay cả Tư Đồ Thiên Hùng cũng nói y là một cái đầu gỗ.

Tư Đồ Kiếm một thân cẩm y hoa phục, đang ung dung ngồi trên ghế, khuôn mặt lộ vẻ không để ý gì, tính tình vui vẻ, run hai chân, một bộ dáng không mấy may.

Hiện giờ, bốn người tám con mắt, tất cả đều nhìn vào hộp gắm trong tay gã hán tử áo xanh của Cuồng Sa hội. Hộp gắm được làm bằng đàn mộc tỏa ra mùi trầm hương, xung quanh có đủ các loại hoa văn, tinh xảo mà dễ nhìn. Nhưng chẳng biết tại sao, bốn người đều cảm giác hộp gắm này không những thần bí mà còn cực kỳ quý dị. Cuồng Sa tại sao phải sai người tặng một hộp gắm? Hộp gắm chứa vật gì trong đó? Là ám khí kịch độc kiến huyết phong hầu, hay là một phong khiêu chiến thư? Bất kể là cái gì, đều tuyệt đối không phải một hộp điểm tâm vừa miệng!

“Mở nó ra!” Tư Đồ Thiên Hùng lạnh lùng nói một câu, thanh âm hùng hồn và sung mãnh khiến kẻ khác không thể kháng cự được uy nghiêm. Gã hán tử áo xanh cũng hoàn toàn mất đi tự chủ, liền mở nắp hộp ra. Đoạn Dao đột nhiên quát: “Chậm đã, người lui ra ngoài trước, mở cái hộp này ra rồi tiến vào đây!”

Tư Đồ Thiên Hùng dựng mắt nhìn hắn một cái, trên mặt nở một nụ cười, biết hắn là lo lắng vạn nhất trong cái hộp có chứa độc dược dạng bột, theo gió mà phát tán thành sương khói, như vậy bốn người tất nhiên gặp phải kiếp nạn.

Gã hán tử cũng không nói lời này, rất nhanh lui ra ngoài cửa, rồi lại trở về, cái hộp đã được mở ra, nhưng thấy bên trong không phải là ám khí cũng không là thư hàm, mà chỉ là một cánh tay đang chảy máu!

Đoạn Dao, Vũ Vô Cực và Tư Đồ Kiếm ba người trên mặt biến sắc, chỉ có Tư Đồ Thiên Hùng trấn định như thường, lạnh lùng hỏi: “Cuồng Sa có ý gì đây?”

Gã hán tử áo xanh làm như vì khí thế của lão mà bị khiếp sợ, cúi đầu, và đáp: “Hội chủ muốn cho Tư Đồ bang chủ xem qua, đây là tay của ai?”

Tư Đồ Thiên Hùng hừ lạnh một tiếng, nói: “Chủ nhân của cánh tay dù đã hóa thành tro, lão phu cũng nhận ra”. Đồng tử lão đột nhiên co giật, rồi trầm giọng hỏi: “Cái tên phản đồ Duẩn Thiên Cừ có phải đã đầu phục Cuồng Sa hội hay không?”

Gã hán tử đáp: “Là Duẩn Thiên Cừu dùng cánh tay này đổi lấy tín nhiệm của Hội chủ, được phong làm Phó hội chủ của bốn hội”.

“Cái gì?” Một tiếng hổ hống, Đoạn Dao đột nhiên vọt đến túm lấy áo của gã, “Tên hỗn đản Cuồng Sa dám thu nhận phản đồ của bốn bang? Y có biết rằng phản đồ kia là không thể không chết hay không? Y làm như có phải có chủ ý khiêu khích hay không?”

“Bá tháp” một tiếng, hộp gấm rơi xuống. Gã hán tử tỏ vẻ như bị kinh sợ thật lớn, thân thì run lập cập, không thể mở miệng nói tiếp. Vũ Vô Cực từng bước tiến lên, cúi người nhặt lấy hộp gấm, từ từ tay của y cũng run rẩy, sầm nhiên nói: “Đem cánh tay này trở về, nói cho Duẩn Thiên Cừu, Cự Kinh bang không phải muốn tay của hán tử, mà là mạng của hán tử”.

“Không!” Tư Đồ Thiên Hùng đột nhiên phát tay, liếc nhìn gã hán tử, “đem cánh tay này lưu lại. Người, phải cùng lưu lại!”

Gã hán tử có chút sững sốt, hỏi: “Ta phải lưu lại? Lưu lại để làm gì? Ta còn phải trở về hướng Hội chủ phục...”

Chữ ‘mạng’ chưa ra khỏi miệng, Tư Đồ Thiên Hùng đã cắt lời gã: “Lưu lại mạng của người”. Rồi quay đầu nói với Đoạn Dao: “Giết gã!”

Đoạn Dao đột nhiên sững sờ, lưỡng lự nói: “Bang chủ, chúng ta có quy định, hai phương chiến tranh, không chém sứt giả. Giết người này, sợ rằng không tốt đâu!”

Tư Đồ Thiên Hùng nhất thời trầm xuống, nói lại: “Người phá hư quy cũ này không phải là lão phu. Cuồng Sa dám thu nhận phản đồ bốn bang, lão phu tại sao không thể giết người đưa tin của hán tử?”

“Này... này...” Đoạn Dao do dự, nhất thời vẫn chưa quyết định, thì vào lúc này, chợt nghe một tiếng quát giận: “Lão thất phu, ta liều mạng với người!” Theo tiếng quát, gã hán tử kia đột nhiên lùi về sau hai bước, hai tay nhấn mạnh nắp hộp, “xích xích xích...” tiếng xé gió vang lên không ngừng, mười đạo mũi tên lóe sáng bắn ra nhanh từ trong hộp gấm, lần lượt bắn tới, đồng loạt hướng về Tư Đồ Thiên Hùng.

Đoạn Dao kinh hoảng, kêu lên: “Bang chủ cẩn thận!” Trong tiếng kêu, đao đã xuất ra, trong tay một thanh đao hai thước chói mắt, hộ trước người Tư Đồ Thiên Hùng. Chỉ nghe tiếng “đinh đương” không ngừng, mũi tên đồng loạt bị thanh đao đánh rớt, cắt làm hai đoạn, rơi xuống trên mặt đất!

Tư Đồ Thiên Hùng trên mặt biến sắc, lớn tiếng nói: “Mãn Thiên Hoa Vũ của Đường môn! Người này nhất định là bại hoại của Đường môn, Đường Hạc!”

“Một trong bát đại cao thủ Cuồng Sa hội, Độc Thủ Đường Hạc?” Đoạn Dao đột nhiên kinh ngạc, không khỏi ra tay chậm lại.

Tư Đồ Thiên Hùng nói: “Cuồng Sa phái hán tử đến đây, tất nhiên là có ý đồ. Chặn hán tử lại, lưu lại người sống”.

Đường Hạc cuồng tiếu: “Muốn bắt Đường Hạc ta cũng không dễ đâu”. Tiếng cười chưa dứt, người đã phi hơn ba trượng, tay phóng một quả cầu. “Xuy” một tiếng nổ, quả cầu bể nát, một đám khói màu vàng đột nhiên tản ra, trong nháy mắt đã tràn ngập cả gian đại sảnh. Từ bên trong nhìn ra bên ngoài, đã không còn thấy bóng dáng của Đường Hạc.

Vào lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng hét thảm, thoáng qua, phảng phất như bị một đao chém tới, chính là từ trong miệng Đường Hạc vọng lại. Lúc Đoạn Dao xuyên qua đám khói, Tư Đồ Thiên Hùng và Tư Đồ Kiếm hai người đã đứng ngoài cửa. Vũ Vô Cực chẳng biết từ lúc nào vọt tới, đứng bên cạnh thì thể của Đường Hạc, quay đầu nhìn Tư Đồ Thiên Hùng, trong tay là một mũi nhọn tam xích bóng loáng như nước, một giọt máu tươi từ từ chảy xuống theo dọc mũi kiếm, rồi nhập vào mặt đất.

Tư Đồ Thiên Hùng nhú mày, liếc Vũ Vô Cực một cái, nói: “Người giết hán tử?”

Vũ Vô Cực vẫn không động, đáp: “Đúng!”

Tư Đồ Kiếm dậm chân nói: “Người cái đầu gỗ này, không có nghe phụ thân ta nói phải lưu lại người sống ư?”

Vũ Vô Cực mắt cũng không chớp, lạnh lùng nói: “Ta không thể bắt được hắc”. Nói xong những lời này, y đột nhiên xoay người, chậm rãi rời khỏi.

Tư Đồ Kiếm tức giận vô cùng, quay đầu kêu: “Phụ thân! Người...”

Tư Đồ Thiên Hùng giơ tay cắt đứt, thở dài, rồi nói: “Người đi theo ta, ta có lời muốn nói với người”. Và quay đầu nói với Đoạn Dao: “Truyền lệnh xuống, hậu táng Đường Hạc”.

Đoạn Dao nghe vậy sững sờ, nói: “Hậu táng người này? Đường Hạc là người của Cuồng Sa hội, chúng ta phải ném hắc xuống Trường Giang cho cá ăn chứ?”

Tư Đồ Thiên Hùng xoay người đi, lặp lại rõ ràng câu nói vừa rồi: “Truyền lệnh xuống, hậu táng Đường Hạc!”

Tin tức trên giang hồ lưu truyền đặc biệt rất mau, buổi chiều ngày thứ hai, tin tức Tư Đồ Thiên Hùng hậu táng Đường Hạc truyền tới tai của Cuồng Sa. Mà cũng ngoài dự đoán, Cuồng Sa tự nhiên không đau buồn vì tổn hao một gã đại tướng, không những không có đại phát lời đình, trên mặt sung mãn và nụ cười khiến người phải khiếp sợ.

Dưỡng Thiên Cừ không rõ, nên hắc không nhịn được hỏi: “Đường Hạc là một trong bát đại cao thủ. Bây giờ hắc đã chết, Hội chủ không vì thế mà thương tâm ư?”

Cuồng Sa mỉm cười nói: “Đường Hạc chết đi, ta cao hứng còn không kịp nữa, vì sao phải thương tâm?” Sau đó ông hỏi Dưỡng Thiên Cừ: “Tư Đồ Thiên Hùng hậu táng Đường Hạc, người không cảm thấy rất kỳ lạ sao? Người có biết đây là tại sao hay không?”

Dưỡng Thiên Cừ cười cười, đáp: “Ta đi theo lão ấy mười ba năm, đương nhiên hiểu rõ lão. Lão làm như vậy, bất quá bởi Đường Hạc vốn là người lão an bài bên cạnh người”.

Cuồng Sa mỉm cười, nghiêm mặt: “Đúng, thật ra ta sớm biết bên ta có một người ẩn núp giúp Tư Đồ Thiên Hùng. Nhưng ta vẫn không thể xác định là ai, bây giờ không phải đã rõ ràng rồi hay sao?”

Dưỡng Thiên Cừ ánh mắt lộ vẻ khâm phục, mỉm cười: “Nguyên lai Hội chủ sai phái Đường Hạc đi tới Cự Kinh bang, cũng không phải là vì muốn Tư Đồ Thiên Hùng biết Thiên Cừ đã đầu phục Cuồng Sa hội đơn giản như vậy. Hội chủ đã sớm phát hiện Đường Hạc có khác thường, cho nên cố ý để hắc đi chịu chết”.

Cuồng Sa trên mặt xẹt qua một tia giảo hoạt, nói: “Vì ‘đạo cao một thước, ma cao một trượng’, Tư Đồ Thiên Hùng tưởng rằng hết thấy là đang tiến hành theo an bài của lão, mà không biết hết thấy thật ra đều nằm trong lòng bàn tay của ta. Có một số việc có những người, vĩnh viễn không đơn giản như tưởng tượng của lão”.

Dưỡng Thiên Cừ nhìn ông cơ hồ đang cười, đáy lòng đột nhiên nổi lên một tia hàn ý, phảng phất giờ phút này chính là một độc xà giảo hoạt. Cuồng Sa lại không có để ý về mặt của hắc, nhìn cánh tay phải được băng bó cẩn thận của hắc, rồi nói: “Người mất đi cánh tay giết người, trong lòng có phải trách ta tàn nhẫn hay không?”

Dưỡng Thiên Cừ mỉm cười: “Nếu như đổi lại là Thiên Cừ, có lẽ sẽ tàn nhẫn hơn. Ta chẳng những muốn chặt bỏ một tay, còn phải cắt đầu lưỡi”.

Cuồng Sa lắc đầu nói: “Một tên câm điếc không biết chữ đối với ta không hề tác dụng. Ta muốn là trí tuệ và sự hiểu rõ về Tư Đồ Thiên Hùng của người...” Lời nói chưa dứt, chợt nghe có một âm thanh ngọt ngào, thanh thúy vang lên: “Phụ thân, Phi Phi đã về!” Ngoài cửa tiếng bước chân vang lên, mùi hương thoang thoảng, một lục y thiếu nữ chừng hai mươi, mắt sáng, răng trắng, long lanh động lòng người tiến vào.

Dưỡng Thiên Cừ liếc mắt nhìn lại, đột nhiên trong lòng chấn động, chỉ cảm thấy thiếu nữ này nhìn quen mắt, rồi lại nhất thời không nhớ đã từng gặp ở đâu.

Cuồng Sa trên mặt lộ ra một nụ cười mừng rỡ, nói với Dưỡng Thiên Cừ: “Phi Phi vốn là một nữ nhi của ngư dân sống bên bờ sông, phụ mẫu của nàng đồng loại qua đời sau một tai nạn. Ta thấy nàng cô khổ không có ai nhờ vả, lúc đó mới nhận làm con nuôi. Nàng trời sinh tính tình hoạt bát háo động, không thích chỗ này quá buồn tẻ, vừa đi ra sẽ rất khó trở về!”

Phi Phi trừng đôi mắt to, rồi thần nhiên cười với Duẫn Thiên Cừu, trên mặt nhất thời xuất hiện hai lúng đồng tiền thật sâu. Nhưng nụ cười này lại phảng phất ẩn núp một cái bí mật không thể tiết lộ ra...

Duẫn Thiên Cừu nhìn ánh mắt, thần sắc lại sững sờ, trong lòng một đạo linh quang đột nhiên hiện lên, làm như đã nghĩ ra được cái gì. Nhưng khi hắn nghĩ được ra cái gì đó, loại cảm giác như có mà không có giống như đám mây nhẹ nhàng lướt qua, không thể nhớ nổi.

Cuồng Sa ho nhẹ một tiếng, cười nói: “Phi Phi, người lần này trở về, mang theo tin tức gì đây?”

Phi Phi liếc nhìn Duẫn Thiên Cừu một cái, muốn nói lại thôi. Duẫn Thiên Cừu đã hiểu rõ ràng, đứng dậy rời khỏi chỗ, nói: “Hội chủ và Phi Phi cô nương có chuyện quan trọng thương lượng, Thiên Cừu không tiện quấy rầy, tạm thời lui xuống...”

Cuồng Sa lên tiếng giữ hắn lại: “Thiên Cừu, người đã là Phó hội chủ của bốn hội, việc trong bốn hiệp phải tham dự, không cần rời khỏi, cứ ngồi xuống đi!”

Duẫn Thiên Cừu liếc nhìn Phi Phi một cái, rồi từ từ ngồi xuống.

Hai mắt xinh đẹp của Phi Phi lóe ra một loại ánh mắt phi thường kỳ lạ, chậm rãi nói: “Phụ thân, ta có nghe nói Cự Kinh bang ba ngày sau có một hành động, nghe nói là vận chuyển một nhóm năm mươi vạn lượng hoàng kim đến phủ Thủy sư Đề đốc. Bởi vì số lượng quá lớn, đến lúc đó sẽ do Tư Đồ Thiên Hùng và Đoạn Dao, Vũ Vô Cực ba người tự mình hộ tống”.

Cuồng Sa chớp mắt, nói: “Tư Đồ Thiên Hùng cấu kết với quan phủ, đã sớm nằm trong dự liệu của ta. Nhưng mà số lượng năm mươi vạn lượng hoàng kim, trước đó ta cũng nhận được tin tình báo. Phi Phi, người có thể xác định tin tức của người tuyệt đối là thật không?”

Phi Phi suy nghĩ một lúc, nói: “Mặc dù không chắc chắn, nhưng theo ta biết, số lượng hoàng kim này đích thật không nhỏ”.

Cuồng Sa gật đầu nói: “Àn!” Rồi qua đầu hỏi Duẫn Thiên Cừu: “Thiên Cừu, nếu như ta muốn ngăn chặn số hoàng kim này, phải làm như thế nào mới đắc thủ được?”

Duẫn Thiên Cừu hơi trầm ngâm, rồi đáp: “Phủ Thủy sư Đề đốc cách Tổng đài Cự Kinh bang hơn trăm dặm. Nếu dùng thủy lộ mặc dù vừa tiện vừa mau, nhưng không an toàn cho lắm. Theo cá tính của Tư Đồ Thiên Hùng, lão ấy sẽ không mạo hiểm lớn, cho nên Thiên Cừu nghĩ lão nhất định sẽ chọn quan đạo mà đi. Nếu đi quan đạo, trên đường tất nhiên phải đi qua Tiểu Biên thôn, nơi đây vốn là một cái hồ, cư dân sống ở ven hồ, hai mặt đông nam đều mọc lau sậy rậm rạp, dễ thủ khó công. Nhân mã của Tư Đồ Thiên Hùng từ phía tây mà đến, đi theo hướng bắc, chúng ta chỉ cần chặn đường lui của bọn họ, phong tỏa phía trước, rồi phái một đội nhân mã ẩn núp trong đám lau sậy, nhưng thế tuyệt đối không có sơ hở nào!”

Phi Phi lông mi chớp nhanh, mê hoặc khó hiểu hỏi: “Tư Đồ Thiên Hùng chuyển này cực kỳ ẩn mật, quả quyết chẳng để lộ phong phanh gì. Đám lau sậy là một đường tử lộ trên thủy lộ, cho dù bọn họ thua bỏ chạy, cũng không đi con đường này. Chúng ta còn phái người mai phục ở đó làm gì?”

Duẫn Thiên Cừu cười cười đáp: “Có hai tác dụng, có thể bắt được những con cá lọt lưới muốn mượn che chở của đám lau sậy để thoát đi, còn có thể đưa hoàng kim xuống nước mà đi. Tư Đồ Thiên Hùng nếu đã bỏ qua thủy lộ, nhất định sẽ không phái thuyền đi giám hộ. Đợi lão phát hiện hoàng kim đã mất, chúng ta đã rời xa rồi. Hết thấy đều không thể cứu được!”

“Hảo, ý kiến hay!” Cuồng Sa vỗ tay cười to, rồi vỗ lên bả vai Duẫn Thiên Cừu, “chiều theo kế của người mà thực hiện. Lần này để Tư Đồ Thiên Hùng mất cả chì lẫn chài. Buồn cười một lão hồ ly, tự nhiên một người tài như người mà không cần đến, xem ra khí số của lão đã tận rồi, sắp thành lại bại!”

Duẫn Thiên Cừu ngồi yên tĩnh, ánh mắt nổi lên trận trận sóng lớn, có vẻ phi thường kích động, nóng lòng muốn thử. Phi Phi nhìn hắn một cái, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, có thâm ý.

3. Chương 3: Sát Vũ

Thôn Tiểu Biên chỉ là một thôn nhỏ dân cư rất thưa thớt. Phần lớn cư dân lấy nghề ngư sinh sống, hoặc là làm các vật phẩm từ trong hồ thành trang sức tinh xảo đáng yêu để đem vào thành bán, lấy số tiền bán này để sống qua ngày. Đám thôn dân đều thuần phác thành thật. Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ. Mỗi ngày, khi màn đêm phủ xuống ở đây, khắp nơi đã sớm nhập vào cảnh tĩnh lặng! Nhưng vào tối nay, nhất định là một cảnh tượng giết chóc đầy máu, một đêm không yên lặng.

Cuồng Sa dẫn thủ hạ thất đại cao thủ và hai trăm bốn mươi tên hội chúng. Sáng sớm ngày thứ ba đã đến đây. Y theo kế sách của Duẫn Thiên Cừu hiến cho, thiết lập một mả lưới mai phục.

Thôn Tiểu Biên là nơi chủ công, sẽ do Cuồng Sa cùng Xảo Thủ và Kim Thủ hai đại cao thủ tọa trấn. Năm đại cao thủ còn lại phân tán ở ba chỗ, đại lộ phía trước, đường rút lui và đám lau sậy.

Cuồng Sa trời sinh tính tàn nhẫn độc ác, giết người như ma. Vì lần hành động này không muốn để đối phương nhìn ra sơ hở gì, lúc này hạ lệnh, giết chết toàn bộ cư dân trong thôn, già trẻ gái trai đều không tha qua. Rồi để cho hội chúng giả dạng thành thôn dân, dùng khỏe ứng mệt. An bài như thế, bảo đảm là không có sơ hở nào. Cuồng Sa tin rằng, nhất định có thể khiến Tư Đồ Thiên Hùng nhận lấy một đả kích phi thường nghiêm trọng.

Trước khi khởi hành, Duẫn Thiên Cừu muốn được đi theo, bởi vì hắn muốn tận mắt chứng kiến bộ dáng thống khổ của Tư Đồ Thiên Hùng để giải trừ mối hận trong lòng. Nhưng Cuồng Sa không đáp yêu cầu của hắn. Lấy lý do là “tay cầm kiếm của ngươi đã bị đứt, nếu không thể không giết người, ngược lại sẽ làm cho ta vì ngươi mà phân tán tinh thần và sức lực đi bảo vệ”, để hắn lưu lại ở Tổng đà. Duẫn Thiên Cừu biết Cuồng Sa vẫn còn chưa hoàn toàn tín nhiệm với mình, liền không có cưỡng cầu nữa.

Hoàng hôn, chim bay về tổ, ngư ca hết xương, đem ánh tàn dương màu đỏ lặng lẽ chìm khuất sau phía tây ngọn núi, ánh chiều tà sáng lại từ từ mờ dần. Do Tư Đồ Thiên Hùng, Đoạn Dao, Vũ Vô Cực ba người tự mình áp tống mười cỗ xe lớn chứa đầy năm mươi vạn hoàng kim, kèm theo tiếng vó ngựa của hơn mười con ngựa to khỏe, từ từ tiến vào thôn Tiểu Biên.

Vừa tiến vào thôn, Tư Đồ Thiên Hùng liền cảm giác có chút khác thường. Trong một thôn nhỏ chất phác bình phàm, luôn tràn ngập các loại thanh âm không giống nhau, tiếng cười đùa của trẻ con, tiếng kêu gọi của người lớn, tiếng líu ríu của người già, tiếng la lớn của nam nhân, tiếng chửi mắng của nữ nhân... Nhưng ở chỗ này, lão lại nghe không được những âm thanh đó, thậm chí không có nhìn thấy được tới một vài từ tình nghịch đùa vui. Nơi này quá yên tĩnh! Bao táp đêm trước, không phải khiến nơi này yên lặng như vậy ư?

Đoạn Dao cũng phát hiện hào khí nơi này có chút không đúng, phóng ngựa tiến lên, kề bên tai của Tư Đồ Thiên Hùng, thì thầm, cũng không biết là đang nói cái gì! Chỉ thấy Tư Đồ Thiên Hùng không ngừng gật đầu, cuối cùng trả lời vài câu, rồi quay đầu ngựa, phát tay bảo đội ngũ dừng lại, rồi lại phân phó bang chúng để mười đại bông xa gần kề với nhau, và lớn tiếng nói: “Các ngươi một đường cỡi ngựa không ngừng, nói vậy chắc là đã mệt rồi. Mặc dù mọi người đều có đem theo rượu, nhưng nhiệm vụ lần này của chúng ta rất lớn, tuyệt đối không được thất bại, cho nên bọn ngươi tạm thời ráng nhịn một chút, đừng có uống rượu, cùng đi theo ta vào xin thôn dân một ít nước để giải khát!”

Bang chủ có mệnh, tự nhiên không ai không nghe. Khi có đến hơn mười bang chúng cùng Tư Đồ Thiên Hùng gõ cửa, thôn dân vốn là hội chúng của Cuồng Sa hội giả dạng, tuy không tình nguyện, nhưng Cuồng Sa chưa có hạ lệnh, ai cũng không dám coi thường vọng động. Mỗi người đều nắm chắc vũ khí, chỉ đợi Cuồng Sa ra lệnh một tiếng, sẽ liền phát ra công kích. Trong lúc nhất thời, thôn Tiểu Biên không ngờ trở nên yên lặng, trong không khí lưu động một sát khí vô hình, bầu không khí khẩn trương nhưng tiêu điều!

Đột nhiên, một thanh âm “ba tháp” vang lên, Tư Đồ Thiên Hùng phảng chừng không nghĩ ra, chén lớn trong tay rơi xuống mặt đất, phát ra một loại tiếng vang kinh tâm động phách. Đây là ám hào, mỗi một bang chúng của Cự Kinh bang đều rõ, ý đó tức là “giết”, giết không tha! Màn đêm lặng lẽ tối thêm, sắc trời càng tối. Trong màn đêm, chợt có mười đạo ánh sáng lóe lên, cơ hồ đồng thời trong lúc này, đám ‘thôn dân’ đồng loạt ngã xuống.

“Tên hồn trưởng!” Từ trong một góc tối truyền một tiếng rửa phần nộ. Đúng là thanh Cuồng Sa đã nổi giận như điên.

“Giết...” Trong trời đất chợt vang lên tiếng la như sóng mạnh, rung trời động đất, hơn một trăm tên hội chúng của Cuồng Sa hội từ trong bóng tối hiện ra, nhằm về phía địch nhân. Một tràng âm mưu đã lâu, chiến tranh máu chảy rớt cuộc đã nổ ra, đánh vỡ sự yên lặng của thôn!

Bóng đêm mênh mang, bao phủ cả mặt hồ bạc bát ngát, mấy trăm dặm lao sậy đông đưa, xanh um tươi tốt, hùng hùng vĩ vĩ, lau sậy như sợi lông mềm mỏng, sóng yên tuyết lặng, mênh mông hơn mười dặm. Một cái đốm nhỏ, tô điểm trong đó, như là bờ biển màu vàng bao quanh một viên kim cương. Gió đêm mang theo mùi thơm trong lòng, nhẹ nhàng thổi qua đám lau sậy. Lau sậy vì thế mà lay động, và còn phát trận âm thanh ba đào, làm kinh động đến mấy con cò trắng đang nghỉ ngơi, khiến nó đập cánh bay khỏi đám lau sậy, bay lượn trong bóng đêm mù mịt, rồi chợt biến mất không thấy nữa.

Lưu thủy yên lặng trong màn đêm chảy, bên bờ lau sậy xào xạc, trên bờ sương mù như khói.

Ẩn núp trong lau sậy tổng cộng có hai mươi người, trong đó có cả Quỷ Thủ và Ma Thủ hai đại cao thủ. Lúc này, hai đại cao thủ đang nằm sấp trong đám lau sậy bên bờ. Hai mươi hội chúng ẩn núp ở sâu phía trong, canh giữ gần bốn mươi chiếc bè nhẹ nhàng tiện lợi, cũng đang đợi tin tức cuộc chiến phía trước. Lưu thủy gọn nhẹ giống như hô hấp của địch nhân lúc sắp chết. Hai đại cao hết sức chăm chú, lắng nghe các loại âm thanh truyền từ thôn Tiểu Biên. Liền nghe được có tiếng chém giết không ngừng truyền tới, hiển nhiên hai bên sớm đã bắt đầu đánh nhau.

Ngọn gió thổi qua, lau sậy mờ mờ bởi sương mù, đột nhiên hiện ra một thân ảnh. Người đến đội một chiếc mũ, thân khoác một bộ thoa y (áo mỏng). Màn đêm đen như mực, hai đại cao thủ dùng hết thị lực, cũng không thể nhìn ra bộ dáng của người này. Thoa y nhân đến rất nhanh, giống như một u linh trong bóng tối phập phù, bỗng nhiên đã đến cách hai đại cao thủ chỉ có mấy trượng. Ma Thủ tính tình xúc động táo bạo liền nổi giận, đầu tiên thấp giọng quát: “Người tới là ai?”

Quỷ Thủ lấy sự tỉnh táo, khôn khéo mà có danh, chỉ cảm thấy người kia cực kỳ quỷ dị, nghiêng đầu trầm ngâm, đột nhiên không chậm nói ra một câu không đầu không đuôi, không đúng chủ đề: “Cuồng triều dâng lên!”

Thoa y nhân giọng khàn khàn đáp lại: “Cá mập tập kích!”

Hai đại cao thủ nghe vậy, trong lòng thả lỏng, nhìn nhau cười cười, gật đầu nói: “Là người của mình”.

Nguyên lai “cuồng triều dâng lên, cá mập tập kích” là ám ngữ dùng để liên lạc của Cuồng Sa hội hội chúng khi chấp hành nhiệm vụ.

Thoa y nhân bước nhanh tới trước hai đại cao thủ, vẫn chưa ngẩng đầu lên, chiếc mũ rộng được kéo xuống rất thấp, che mất khuôn mặt của y. Quỷ Thủ hỏi: “Người chính là từ trận địa phía trước tới đây? Chiến hướng như thế nào rồi?”

Thoa y nhân thấp giọng như đang nói cái gì, trùng hợp có gió thổi qua lau sậy, thanh âm thật không thể nghe được. Quỷ Thủ áp tai qua, hỏi: “Cái gì?”

Âm thanh chưa dứt, đột nhiên Ma Thủ bên cạnh hần nghe được một loại âm thanh khi xương bị bẻ gãy, lập tức nhìn thấy cả người Quỷ Thủ bay lên không trung, rồi rơi xuống bụi lau sậy cách đó hai trượng, và truyền ra một tiếng ‘hoa lạp’, trong màn đêm nước dường như bắn lên. Trong nháy mắt lại không còn động tĩnh gì, cũng không biết Quỷ Thủ sống hay chết?

Thoa y nhân một kích đắc thủ, càng không chần chờ, cánh tay lại chuyển, trực tiếp chụp lấy mặt của Ma Thủ, thủ pháp quái dị nhưng mau lẹ. Ma Thủ người tuy lỗ mãng, nhưng võ công không phải thấp, vội vàng ngồi xuống, đầu với cổ rút lại như con rùa rút vào trong mai, khó khăn lắm mới tránh được một kích trí mạng này. Ai ngờ võ công của thoa y nhân thật sự quái dị khiến người ta sợ hãi, một kích không trúng, không cần rút lại để ra chiêu khác, chỉ khiến cánh tay không cong không quẹo, thẳng tắp đánh xuống.

Ma Thủ rút người xuống, ánh mắt dĩ nhiên từ dưới nhìn lên trên, trùng hợp trông thấy được khuôn mặt của thoa y nhân, trong phúc chốc thần sắc trên mặt đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc không tin, thất thanh kêu lên: “Là người...”

Hiển nhiên hắn nhận ra thoa y nhân. Âm thanh đột nhiên bị cắt đứt, bàn tay của thoa y nhân đã đánh lên bả vai phải của hắn, còn đánh thêm một chưởng lên người của hắn. Cổ của Ma Thủ nghiêng về bên phải, lúc này hắn đã tuyệt khí bỏ mình, nhưng thân thể vẫn không ngã. Nguyên lai một quyền của thoa y nhân đánh cho hắn lún xuống bùn đất như cây đinh cắm vào gỗ.

Lực đạo quyền đầu giống như một vạn tấm sắt, lại quen biết với Ma Thủ, vậy thần bí thoa y nhân đến tột cùng là ai đây?

Khi vài tên hội chúng ở gần hai đại cao thủ nghe tiếng động qua đến, cũng chỉ nhìn thấy một cảnh thảm lệ kỳ quái trước mắt. Màn đêm càng đen hơn, sương mù che hết thấy, gió lạnh thổi dạt dào, đám lau sậy đập chồm như thiên quân vạn mã đáng phóng tới, nhưng nơi nào còn có tung tích của hung thủ giết người?

Đêm như màu mực, sắt thanh nổi lên bốn phía máu chảy thành sông, thi phoi khắp nơi. Mà thê lương nhất chính là tình huống nơi chém giết! Trận chém giết thảm này cũng không có kéo dài bao lâu. Cuồng Sa thề đoạt được năm mươi vạn lượng hoàng kim, tình anh đều phải ra hết, hai trăm bốn mươi hội chúng này đều là cao thủ nhất đẳng. Trái hẳn với Cự Kinh bang, có lẽ bởi vì Tư Đồ Thiên Hùng tự mình áp vận, cũng nghĩ chuyển này tất nhiên ổn thỏa, lần này bang chúng đi theo không quá năm mươi người. Lấy nhiều đấu ít, thắng bại đã phân, ưu thế cơ hồ nghiêng về một bên. Chưa đầy nửa canh giờ, bang chúng Cự Kinh bang đã ngã xuống hơn ba mươi người. Mười mấy người còn lại cầm thương bảo vệ bên cạnh mấy xe vận, vẫn kiên cường chống lại.

Tư Đồ Thiên Hùng mắt thấy đại thế đã qua, thở dài một tiếng, trừng mắt cầm thương đứng yên, nhìn Cuồng Sa trên mặt đắc ý, quát: “Cuồng Sa, mục tiêu của ngươi cũng chỉ là năm mươi vạn lượng hoàng kim mà thôi, lại là một kẻ bỉ ổi, dùng nước cờ hao tổn tâm huyết xuất dốc toàn lực chặn đường ư?”

Cuồng Sa ngẩng mặt lên cười lớn: “Hoàng kim ta muốn, cái mạng này của ngươi, ta cũng muốn! Tư Đồ Thiên Hùng, hôm nay sẽ dạy cho ngươi biết thế nào là chết không có chỗ chôn”.

Đoạn Dao phóng người ra, thanh đao lóe sáng hướng thẳng đầu của Cuồng Sa chém tới, và quát: “Ta cho ngươi tới được, về không được!”

Cuồng Sa múa thương đỡ. “Đinh” một tiếng, đao thương chạm nhau, trong màn đêm phát ra một tia lửa nhỏ. Đoạn Dao chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh thoắt trường thương truyền tới, cánh tay tê dại, người cũng bị đẩy lui vài thước.

Vũ Vô Cực múa kiếm muốn xông lên, Tư Đồ Thiên Hùng kéo y lại, một tay đỡ Đoạn Dao, thấp giọng nói: “Theo ta đi!”, rồi thì triển tuyệt thế khinh công, phóng vào chỗ có nhiều người nhất. Đoạn Dao kinh hoảng, nói: “Bang chủ, như vậy hoàng kim...”

Tư Đồ Thiên Hùng ngắt lời: “Núi cao giữ được, còn sợ gì không có củi đốt! Thừa dịp bây giờ hỗn loạn mau đi, nếu không sẽ không còn kịp nữa!” Rồi đâm thẳng vào trong một đám hội chúng, ba người đồng thời ra tay, trong nháy mắt đã giải quyết hơn mười người.

Cuồng Sa nổi giận đùng đùng, phi thân đuổi theo, đột nhiên trước tối sầm, “hô hô” vài tiếng, ba đạo bóng đen đã đập vào mắt. Y lạnh lùng cười, thở một hơi, trường thương vung mạnh. “Bá bá bá” trên không trung xuất ba mũi kích, kinh phong nổi lên. Ba thi thể của hội chúng đột nhiên rơi xuống. Tự như chạm cũng không chạm, thân ảnh của ba người Tư Đồ Thiên Hùng đã hóa thành ba điểm đen nhỏ, nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Chỉ nghe thanh âm của Tư Đồ Thiên Hùng từ xa xa theo gió truyền đến: “Việc tối nay tạm thời ghi nhớ, ngày khác lão phu tất nhiên cả vốn lẫn lời cũng phải lấy về!”

Đêm tối gió mạnh, chạy trốn là thuận tiện nhất. Cuồng Sa cũng không đuổi theo, dù sao hoàng kim đã rơi vào tay của hắn, cũng tính chuyển này không thất bại. Quân long vô thủ, mười mấy bang chúng Cự Kinh bang đang cố gắng chống đỡ nhất thời rối loạn trận thế, bị hơn mười hội chúng Cuồng Sa hội một lần loạn đao giết sạch. Cuồng Sa nhìn mười chiếc xe lớn kia, không nhìn được ngẩng mặt cười to. Tiếng cười đột nhiên dừng lại, Cuồng Sa lớn tiếng nói: “Các huynh đệ, đem hoàng kim trên xe tất cả đổ xuống cho ta!”

“Hội chủ, chậm đã!” Xảo Thủ đột nhiên tiến lên bên cạnh, khuyên bảo: “Cẩn thận có trá”.

Xảo Thủ là nhân vật được Cuồng Sa thưởng thức nhất trong bát đại cao thủ, thông minh lanh lợi, thận trọng kỹ càng, làm chuyện gì đều phi thường cẩn thận. Cuồng Sa nghe vậy dừng sớ, hỏi: “Ngươi cảm giác

số hoàng kim này có chuyện?”

Xảo Thủ gật đầu nói: “Năm mươi vạn lượng hoàng kim không phải là số lượng nhỏ. Tư Đồ Thiên Hùng chỉ có dẫn theo hơn năm mươi người hộ tống áp vận, vốn đã phi thường kỳ quái. Hôm nay lão lại dễ dàng buông tay như thế, thuộc hạ lo lắng, cái này sợ rằng là một cái bẫy lão đã sắp xếp trước, cố ý muốn cho chúng ta đi vào”.

Cuồng Sa không cho là đúng, lắc đầu nói: “Ta có hai tình báo có thể chứng minh tin tức này tuyệt đối chuẩn xác. Người đã lo xa nhiều rồi!”

Xảo Thủ nói tiếp: “Cẩn thận một chút vẫn hay hơn”.

Cuồng Sa lệnh hội chúng chém một chiếc xe, mọi người đều mở chùng chùng hai mắt ra để chiêm ngưỡng ánh sáng chói mắt của một lượng hoàng kim lớn chiếu vào. Tất cả người đột nhiên trở nên ngốc như khúc gỗ, có người cứng lưỡi á khẩu, có người kinh hoảng mở miệng mắng to, ngay cả Cuồng Sa trầm ổn bình tĩnh cũng đột nhiên biến sắc, cơ hồ không dám tin tưởng hai mắt chính mình. Trời đất yên tĩnh, bóng đêm như mực, ánh sáng chói mắt trong tưởng tượng của mọi người cũng không xuất hiện, vật trong chiếc xe chứa căn bản không phải là hoàng kim, mà là một viên đá màu đen! Đột nhiên cùng lúc, hơn mười ngọn đuốc đồng thời đốt lên, rọi sáng cả trời đất đen tối. Mười mấy tên hội chúng may mắn sống sót cùng nhau múa đao kiếm, đồng loạt chém nát chín chiếc xe còn lại. Âm thanh ‘hoa lạp lạp’ vang lên không dứt, mấy viên đá đen trong nháy mắt rơi đầy mặt đất.

“Chuyện gì xảy ra? Tại sao lại như vậy? Tại sao không có hoàng kim?” Cuồng Sa đột nhiên điên cuồng rống lên, giống như một đầu mãnh sư phần nộ nổi điên.

Kim Thủ hai mắt mở thật to, con mắt như muốn rớt ra, từng bước tiến đến, đứng trước một viên đá đen, hung hăng đá một cước, trong miệng không ngừng mắng chửi.

Hơn mười ngọn lửa cháy rừng rực, gió đêm dường như cũng nóng lên, mỗi người trên người đều mồ hôi như mưa, không khí trông không gian dường như ngưng tụ. Đột nhiên, Cuồng Sa mũi ngửi một hơi, làm như ngửi ra một thứ gì, nói: “Đây là mùi gì?” Chợt sắc mặt đại biến, lớn tiếng kêu lên: “Không tốt, là hỏa dược. Tư Đồ Thiên Hùng giấu trong mấy viên đá đen là thuốc nổ! Mọi người mau tản ra...”.

Cuồng Sa đích xác nói không sai, trong viên đá đen quả nhiên là thuốc nổ dễ cháy dễ nổ, chỉ cần một đốm lửa nhỏ là có thể phát nổ. Dưới mười ngọn lửa nóng chiếu xuống, thuốc nổ đồng thời nổ mạnh. “Oanh long long” tiếng vang không ngừng, trong phút chốc đều khiến cho Kim Thủ và mười mấy tên hội chúng nổ đến nổi huyết nhục tứ tán, mấy đoạn tay chân đều bị bay khắp nơi. Nếu không phải Cuồng Sa sớm phát hiện, y và Xảo Thủ tất nhiên cũng thi cốt không còn hóa thành tro bụi!

Một trận ở thôn Tiểu Biên, Cự Kinh bang tổn thất năm mươi sáu bang chúng, hai trăm bốn mươi tinh binh của Cuồng Sa hội lại chỉ có bốn mươi lăm người may mắn sống sót!

4. Chương 4: Hồ Huyết

Màn đêm tối đen như mực, mặt đất một khoảng im lìm, phía chân trời vẫn treo lơ lửng một vài vì sao, một vài tia sáng mờ mờ càn lộ rõ về tịch tịch và xa xăm, đó là thời khắc tối tăm nhất trước lúc bình minh! Khu vực Tổng đà Cuồng Sa hội bao la, nhà cửa san sát, một dãy nhà cửa trải dài lộ ra trong bóng đêm, tựa như không có kết thúc. Cuồng Sa vì muốn chặn đường năm mươi vạn lượng hoàng kim, điều binh khiển tướng, dốc toàn lực lượng, nhất định phải được. Vì thế hội chúng lưu thủ tại Tổng đà cũng không còn bao nhiêu. Ở trong màn đêm này, càng yên tĩnh hơn bình thường.

Bỗng nhiên, một đạo bóng đen như điện xẹt từ xa phóng đến, đập lên mấy tòa nhà phi nhanh như gió. Một lát sau thần không biết quỷ không hay rơi xuống hậu viện, lặng lẽ đẩy ra cánh cửa của một gian phòng trong đó, rồi lách mình đi vào. Vào lúc này, chợt nghe bên trong phòng truyền ra một thanh âm ngọt ngào nhưng nhỏ nhẹ: “Tiểu tặc lớn mật, ban đêm dám xông vào Cuồng Sa hội, chẳng lẽ ngươi không sợ bị người

khác phát hiện rồi đem người loạn côn đánh chết ư?” Cùng lúc với âm thanh vang lên, bên trong phòng đã thấp lè tè sáu ngọn đèn dầu, đèn chiếu sáng, Phi Phi đang ngồi ở trên chiếc ghế trong phòng, lún đồng tiền như hoa, mắt long lanh như nước, nhìn Duẫn Thiên Cửu nhảy từ cửa sổ mà vào.

Duẫn Thiên Cửu sắc mặt khê biến, chợt trấn định như thường, từ từ ngồi xuống giường, mỉm cười nói: “Phi Phi cô nương, người đến đây lúc nào?”

Phi Phi đáp: “Ta cũng không biết chính mình đến vào lúc nào. Dù sao lúc ta tới người cũng không có ở đây”.

Duẫn Thiên Cửu sắc mặt không thay đổi, không để ý tới, chỉ hỏi: “Người vào bằng cách nào?”

Phi Phi liếc nhìn cửa sổ một cái, lạnh lùng nói: “Đương nhiên là từ cánh cửa sổ người mới nhảy qua đó”.

Duẫn Thiên Cửu sắc mặt trầm xuống, cười lạnh: “Một nữ hài tử, nửa đêm canh ba còn chưa ngủ, lại chạy đến trong phòng của một nam nhân làm cái gì vậy?”

Phi Phi tựa hồ cũng cười, cũng không biết là cười lạnh hay là cười nhạt, trầm trọng nói: “Những lời vốn là ta nên hỏi người mới đúng. Nửa đêm canh ba, người không ngủ ngon mà chạy ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ người là không ngủ được nên muốn đi ra tản bộ giải khuây ư?”

Duẫn Thiên Cửu cố ý thở dài: “Một người tâm sự quá nhiều, đương nhiên sẽ ngủ không được. Nếu ngủ không được, đương nhiên phải đi ra ngoài một chút. Cho dù là vương pháp, cũng không có không cho phép người ta đêm khuya đi tản bộ một chút ư?”

Phi Phi đột nhiên mặt nghiêm túc, thanh âm đã trở nên nghiêm khắc: “Người có tâm sự gì mà ta không biết chứ, có phải nghĩ đến kế sách của người vẫn chưa đủ độc khiến cha ta vào chỗ chết?”

Duẫn Thiên Cửu thần sắc biến đổi, trong ánh mắt sát khí hiện lên. Phi Phi dường như không có phát hiện khác thường của hắn, tiếp tục cười lạnh và nói: “Người đương nhiên hy vọng tối hôm nay ông ta tốt nhất chết trong tay Tư Đồ Thiên Hùng, như vậy người sẽ có lý do báo thù cho ông ta. Chỉ cần báo thù thành công, người tự nhiên có thể thay thế địa vị của ông, trở thành Hội chủ mới, có đúng như vậy không? Ân? Có phải hay không?”

Duẫn Thiên Cửu nghe vậy, trong mắt sát khí chậm rãi biến mất, lắc đầu nói: “Cái mạng này của ta là do Hội chủ cứu về, cho dù ta không phải người tốt, cũng không làm ra việc vong ân phụ nghĩa, mơ tưởng chức Hội chủ”.

Phi Phi đột nhiên cúi đầu xuống, cười cười: “Người thừa nhận người không phải là người tốt ư?”

Duẫn Thiên Cửu cười cũng không được, nghiêm mặt nói: “Ta vốn không phải”.

Dưới ngọn đèn, khuôn mặt tuyết trắng bóng loáng như mỡ của Phi Phi cũng nổi lên một mảnh hoa đào đỏ, khẽ cắn môi nói: “Nếu người không phải người tốt, tại sao còn ngồi ngốc ở chỗ đó mà không đến đây?”

Duẫn Thiên Cửu một mảnh mơ màng, sững sờ nói: “Ta ngồi trên giường được thoải mái, qua đó làm gì?”

Phi Phi hung hãn giậm chân, gắt giọng: “Ngốc tử, người thật không rõ hay cố ý giả bộ ngu ngốc?”

Duẫn Thiên Cửu nghiêm nghị lắc đầu: “Thật không rõ”.

Phi Phi đột nhiên ngẩng đầu, mày liễu mở to, trong tiếng cười còn mang theo ba phần tức giận, như thẹn quá thành giận bỏ mặt tất cả, lớn tiếng nói: “Cô nam quả nữ cùng ở một phòng, còn có chuyện gì có thể làm, người bây giờ hiểu chưa?”

Duẫn Thiên Cửu chợt hiểu ra, nói: “Hiểu rồi, nguyên lai người muốn ta ôm người lên giường”. Hắn tự nhiên thật sự đi qua, thật sự ôm thân thể mềm mại của Phi Phi, thứ mà tản ra một loại độ ấm nam nhân không thể chống đỡ. Trong lúc Phi Phi bắt đầu thở gấp không ngừng giống như một con mèo cái phát tình, Duẫn Thiên Cửu lại làm ra một việc mà nàng không nghĩ đến. Hắn đột nhiên mang thân thể ấm áp của nàng quăng ra ngoài cửa, trên mặt còn mang theo nụ cười hờ hởi bởi một trò đùa quái đản, quơ tay đóng cửa sổ lại, cười lớn: “Ta đích thật thích nữ nhân, nhưng đối với loại nữ nhân tự động đưa tới cửa không có hứng thú. Mời người trở về! Nếu có một ngày, trên thế giới chỉ còn lại có duy nhất người là nữ nhân, có lẽ ta sẽ chợt nhớ đến người. Và đột nhiên nghĩ ra muốn nhảy từ cửa sổ mà vào phòng của người...”

Ngoài phòng truyền đến tiếng chửi rửa của Phi Phi, hiển nhiên là tức khí đè nén đã vỡ ra. Duẫn Thiên Cừ nhưng vẫn ở bên trong cười to, cơ hồ cười đến bể bụng...

Trung ương Tổng đà Cuồng Sa hội, có một phòng rất rộng lớn, có thể chứa một trăm tám mươi người. Cuồng Sa bình thường rất hiếm khi xuất hiện ở đây, chỉ có khi trước mỗi lần hành động, mới tập trung đội ngũ phân phát tỉ mỉ nhiệm vụ. Nhưng bây giờ, Cuồng Sa ít nhất đã ở đây hơn ba canh giờ, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào thi thể của Quỷ Thủ và Ma Thủ hai đại cao thủ cách đó không xa, thần sắc tràn ngập sự uể oải và phần nộ sau khi đã nhận được liên tiếp đả kích trầm trọng. Một trận ở thôn Tiểu Biên, cùng đi có hai trăm bốn mươi tám người, nhưng chỉ có bốn mươi lăm người quay lại. Bấy đại cao thủ chỉ còn lại bốn người. Tổn thất lần này khiến cho thực lực của Cuồng Sa hội giảm hơn phân nửa, muốn khôi phục lại nguyên khí quyết không phải là chuyện một năm hay sáu tháng.

Trong một đêm đó, Cuồng Sa với kinh nghiệm lão luyện hơn mười năm, y thủy chung tìm không ra nguyên nhân thất bại của hành động lần này. Kế sách của Duẫn Thiên Cừ tuyệt mật lẫn chu đáo, không có sơ hở, tại sao tin tức lại có điểm sai sót? Năm mươi vạn lượng hoàng kim chỉ là một đồng đá có giấu thuốc nổ mà thôi! Đến tột cùng là hành động của mình đã lộ ra phong phanh gì, hay chính là căn bản không có hoàng kim, hết thấy đều là âm mưu của Tư Đồ Thiên Hùng? Cuồng Sa ánh mắt đỏ như máu nhìn Duẫn Thiên Cừ, thần sắc hung dữ, nghiêm khắc, trầm giọng nói: “Lần hành động này, trừ ta và Phi Phi, cũng chỉ có người biết. Người có thể nói cho tay biết, tại sao lại thất bại hay không?”

Duẫn Thiên Cừ sắc mặt khê biết, đáp: “Chẳng lẽ Hội chủ lại nghi ngờ Thiên Cừ tiết lộ tin tức ư?”

Cuồng Sa nắm chắc hai tay, chậm rãi nói: “Ta, Phi Phi, và người, trong ba người, chỉ có người là hiền nghi lớn nhất. Sợ rằng Quỷ Thủ và Ma Thủ hai người cũng là chết trong tay của người”.

Duẫn Thiên Cừ nói: “Hoài nghi của Hội chủ không phải không có đạo lý, nhưng mà Thiên Cừ bình sanh dụng kiếm là chính, hơn nữa tay đã đứt, như thế nào còn có thể giết người?”

Cuồng Sa lạnh lùng nhìn cánh tay cụt của hắn, trầm giọng nói: “Người tối hôm qua có rời khỏi Tổng đà không?”

Duẫn Thiên Cừ trả lời: “Không”.

Cuồng Sa hỏi: “Ai có thể chứng minh người không có nói dối?”

Duẫn Thiên Cừ đột nhiên sững sốt, qua hồi lâu, cười khổ đáp: “Không ai có thể chứng minh cho Thiên Cừ”.

“Có, còn có một người”. Phi Phi tự nhiên từ ngoài cửa bước vào, sắc mặt lộ vẻ tiều tụy, hiển nhiên là một đêm khó ngủ.

Cuồng Sa có chút sững sờ, hỏi: “Ai?”

Phi Phi từ từ đi đến bên cạnh Duẫn Thiên Cừ, một đôi mắt chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt của hắn, cười không phải cười, không nhìn ra vẻ mặt gì. Trong nháy mắt, Duẫn Thiên Cừ tâm trí càng thêm căng thẳng, lòng bàn tay đã ướt ướt. Ánh mắt của Phi Phi chậm rãi dời khỏi khuôn mặt hắn, rồi hướng về phía Cuồng Sa và nói: “Ta có thể cam đoan, Duẫn phó hội chủ đích thật không có rời khỏi phòng của hắn”.

Cuồng Sa hai mắt híp lại, hỏi: “Người làm sao biết được?”

Phi Phi đáp: “Bởi vì ban đêm hôm quay, ta cùng hắn đều ở trong phòng đó, cho đến trời sáng mới rời khỏi”.

Cuồng Sa hai mắt mở to, mang theo một lại khí thế áp bức người khác, tinh quang bắn ra tứ phía, âm thanh lạnh lùng hỏi tiếp: “Người đến trong phòng hắn làm cái gì?”

Trên mặt Phi Phi đột nhiên hiện lên một mảnh đỏ hồng, đầu cúi xuống ngập ngừng nói: “Cô nam quả nữ cùng chung một phòng, trừ có việc đó ra, còn có thể làm gì nữa đây?”

“Người và hắn...” Thanh âm của Cuồng Sa đột nhiên dừng lại, làm như không thể nói lời nên nói, thần sắc trên mặt cũng đã từ từ hoãn ra rất nhiều. Chứng kiến Phi Phi không có phủ nhận, Duẫn Thiên Cừ tâm cũng bình tĩnh lại. Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, đêm qua hắn đối với nàng vô lễ như vậy, nàng tại sao vì hắn mà nói dối? Tại sao không vạch trần hắn tối hôm qua thật ra đã có đi ra ngoài?

Cuồng Sa thở nhẹ một hơi, nhúu mày hỏi: “Thiên Cừ, theo ý ngươi, Quỷ Thủ và Ma Thủ chết trong tay người nào?”

Duẩn Thiên Cừ âm thầm thở phào nhẹ nhõm, biết Cuồng Sa đã tiêu trừ hoài nghi đối với hắn, lấy lại bình tĩnh, nói rõ ràng rành mạch: “Giết chết bọn họ hiển nhiên là cùng một người. Sâu bên trong ngực phải của Quỷ Thủ xương bị nát bấy, là hoàn toàn dưới tình huống không có phòng bị, bị hung thủ đột nhiên đánh lén, một kích thành công. Chỉ dựa vào điểm này, không khó nhìn ra, hung thủ tất nhiên là người của mình. Dấu tích của vết thương hướng vào bên trong, vậy nói lên hung thủ dùng tay trái. Vai phải Ma Thủ trúng quyền, xương chắc vỡ vụn, nội tạng bên phải tất cả đều bị chấn đến phải thay đổi hình dạng, máu bị ứ đọng bên trong, có thể thấy được một quyền này của hung thủ nếu không xuyên qua động mạch, thì lực cũng bằng vạn quân. Từ trên mặt của hắn lộ ra vẻ kinh hoàng và phẫn nộ, nói vậy hung thủ nhất định là người hắn nhận biết”.

Cuồng Sa không ngừng gật đầu, nói: “Một quyền như sắt, lực như vạn quân, lại là người bọn họ nhận biết, chứng cứ rõ ràng như thế, hung thủ không phải đã rõ ràng rành mạch ư?” Lời nói vừa ra, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về cùng một người, Thiết Thủ! Mỗi người trong bát đại cao thủ đều có tuyệt kỹ của chính mình. Thiết Thủ am hiểu nhất chính là một quyền tay trái đập nát đầu của địch nhân. Trong phút chốc, mặt tái xanh của Thiết Thủ đột nhiên trở nên trắng bệch, ánh mắt lộ ra một loại sợ hãi.

“Bắt!” Cuồng Sa hai mắt đỏ ngầu, không để cho Thiết Thủ giải thích, quả quyết hạ lệnh.

Bản tính Thiết Thủ hiền như khúc gỗ, không biết dùng lời nói, chỉ vội la lên: “Hội chủ, thuộc hạ...” Dưới quỳnh quang, ngược lại không nói nên lời, cái trái mồ hôi đã nhễ nhại như mưa rơi xuống, khuôn mặt trắng bệch không ngờ đã đỏ lên.

Cuồng Sa hai mắt đỏ như máu, trên mặt sát khí hiện ra, không nói lời nào, phất tay làm một thủ thế ‘giết không tha’. Xảo Thủ, Thánh Thủ, và ‘Sát nhân bất lưu thủ’ ba đại cao thủ đưa mắt nhìn hắn, lúng ta lúng túng, nhưng là ai cũng không có ra tay. Cuồng Sa tính tình bảo thủ, thích máu thích giết, đây là mọi người đều biết. Mặc dù mệnh lệnh của y không thể làm trái, nhưng là đồng liêu, bọn họ thật sự không đành lòng ra tay với Thiết Thủ.

Một đạo bạch quang ngắn ngủi như tia chớp nổi lên, cũng là Phi Phi cầm thanh chủy thủ trong tay đánh tới Thiết Thủ. Thiết Thủ nhìn thấy hàn quang, cũng không biết tại sao không né tránh cũng không đánh trả, trừng mắt nhìn khuôn mặt đầy sát khí của Cuồng Sa, thần sắc có chút cổ quái, quỷ dị. “Xích!” Hàn quang chợt lóe như không có, thanh chủy thủ không hề trở ngại đâm vào bộ vị trái tim hắn phải chết của hắn. Như đâm phải một khối thịt thối rửa, cả chuôi cũng đâm vào. Phi Phi một kích đắc thủ, lập tức rút chủy thủ ra bay ngược về sau, một dòng máu tươi bắn ra. Thiết Thủ vẫn mặt không thay đổi nhìn Cuồng Sa, trên mặt mang theo một vẻ mặt phi thường kỳ quái, chậm rãi ngã về phía sau.

Cuồng Sa cũng không thềm liếc một cái, quát to: “Kéo xuống dưới, cắt thủ cấp của hắn treo lên cao, để cho tất cả mọi người biết, người phản bội ta sẽ có kết quả như thế nào!” Thủ đoạn tàn nhẫn như thế, tâm địa cứng rắn như thế, quả thực chưa từng nghe nói quá. Duẩn Thiên Cừ mặt dù trên mặt thần sắc như thường, trong lòng đã có chút rung động. Mà cả ba đại cao thủ đi theo Cuồng Sa đã nhiều năm cũng đều âm thầm phát ra một thân mồ hôi lạnh.

Cuồng Sa tiêu điều, ánh mắt lãnh khốc từ từ nhìn về Phi Phi, trầm giọng hỏi: “Phi Phi, tin tức Tư Đồ Thiên Hùng tự mình áp tống năm mươi vạn lượng hoàng kim ngươi từ đâu có được. Tại sao hoàng kim lại biến thành một đồng đá chứa thuốc nổ?”

Phi Phi cúi đầu nói: “Là Tư Đồ Kiếm chính miệng nói, nhưng trải qua chứng thật của Thiên Tự Nhất Hào, tin tức tuyệt đối không sai sót”.

Cuồng Sa nói: “Trong tình báo của Thiên Tự Nhất Hào, cũng không phải là năm mươi vạn lượng hoàng kim, rốt cục là ai đúng ai sai? Lần hành động này, rốt cục là sao ở chỗ nào?”

“Tư Đồ Kiếm? Phi Phi tại sao nhận biết thiếu chủ của Cự Kinh bang? Ta rốt cục là đã gặp nàng ở nơi nào nào đây?” Duẩn Thiên Cừ tâm niệm thay đổi thật nhanh, như thể nhớ được một ít, “Thiên Tự Nhất Hào chính là gian tế Cự Kinh bang an bài bên cạnh Cuồng Sa, không hắn thì là ai?”

Vào lúc này, đột nhiên có người cười lớn: “Nếu như người không nghĩ ra sai ở đây, có lẽ ta có thể nói cho người. Tin tức này là ta cố ý nói cho nàng, bởi vì chúng ta đã sớm biết tỳ nữ của mẫu thân ta, Tiểu Phi, chính là Phi Phi cô nương nghĩa nữ của người”. Âm thanh chưa dứt, phụ tử Tư Đồ Thiên Hùng và Đoạn Dao, Vũ Vô Cực bốn người từ từ bước vào từ cửa lớn. Duẩn Thiên Cừ nghe vậy, trong đầu chợt hiểu ra: “Nguyên lai Phi Phi là thiếp thân tỳ nữ Tiểu Phi của Tư Đồ phu nhân, khó trách ta có loại cảm giác giống như đã từng quen biết. Nhưng... nàng nếu cũng là gian tế Cự Kinh bang an bài bên cạnh Cuồng Sa, tại sao còn giúp ta giữ bí mật?” Rồi đột nhiên chứng kiến Tư Đồ Thiên Hùng phụ tử, Duẩn Thiên Cừ đồng tử từ từ co lại, trong ánh mắt bắn ra ngọn lửa khác thường lần kỳ lạ.

Tư Đồ Thiên Hùng dường như không nhìn thấy Duẩn Thiên Cừ, vẻ mặt quỷ tiểu nghiêm sắc nhìn Cuồng Sa. Cuồng Sa vừa tức vừa giận, quát: “Các người vào bằng cách nào?”

5. Chương 5: Mê Cục

Tổng đà Cuồng Sa hội phòng thủ nghiêm mật, trạm gác trùng trùng, mỗi một đạo phòng ngự đều có ám ngữ không giống nhau. Nói sai một chữ, bất luận kẻ nào cũng đều chết không có chỗ chôn, tuyệt không có thể tiến quân thuận tốc. Cuồng Sa thật sự không rõ, Tư Đồ Thiên Hùng bốn người rốt cục làm sao tránh được phòng thủ nghiêm mật trùng trùng điệp điệp mà tiến vào nơi đây?

Tư Đồ Thiên Hùng dè bủ nói: “Người ở bên ngoài nhìn vào, Cuồng Sa hội có lẽ là đầm rồng hang hổ, nhưng trong mắt của lão phu chỉ là trùng nhỏ chim nhỏ, không đáng kể”.

Cuồng Sa không giận mà cười, ánh mắt sắc bén đảo qua bốn người Tư Đồ Thiên Hùng, trầm giọng nói: “Các người có thể đến nơi đây, đích xác có thể được. Mà nói tới cũng chỉ có bốn người thôi ư?”

Tư Đồ Thiên Hùng lạnh lùng cười: “Bốn người, có lẽ đã nhiều rồi!”

Cuồng Sa đột nhiên mặt trầm ngâm, âm thanh bi thảm nói: “Các người tới làm gì? Chẳng lẽ muốn đi tìm cái chết ư?”

Tư Đồ Thiên Hùng gật đầu đáp: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con! Chúng ta không đi tìm cái chết, mà đi cúng điệu”.

Cuồng Sa hai mặt nổi lửa, quát: “Cúng điệu ai?”

Tư Đồ Thiên Hùng nói: “Người!”

Cuồng Sa ngẩn người hồi lâu, đột nhiên ngẩng mặt lên trời phát ra tràng cuồng tiếu, dường như là đang cười về một chuyện buồn cười nhất trên đời.

Cả đại sảnh trống rỗng, tràn ngập hơi thơ sóng gió sắp tới. Mỗi người đều có cảm giác đao kiếm sẵn sàng, khẩn trương, sát khí tới cực hạn, sát ý vô hình dường như tràn ngập cả không gian!

Tư Đồ Thiên Hùng đợi cho Cuồng Sa cười xong rồi ngừng, mới từ từ không bức bách mà nói: “Lão phu nếu đã đến đây cúng điệu, đương nhiên cũng không thể thất lễ, nếu không bằng hữu giang hồ sẽ nhạo báng”. Lão quay đầu rồi nói với Tư Đồ Kiếm: “Kiếm nhi, phần đại lễ người đã chuẩn bị đầy rồi? Lấy ra để xem Cuồng Sa hội chủ nhìn coi có hài lòng hay không?”

Cuồng Sa trợn mắt nhìn Tư Đồ Kiếm, đã thấy mỉm cười châm biếm, từ trong tay áo lấy ra một cái thiết phiến, nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay trái của mình, không vội không vàng nói: “Thường ngôn nói, binh bất yếm trá, chúng ta hai đại bang phái đầu đá hai mươi năm qua không nghỉ, dùng hết trăm thủ đoạn, an bài gian tế để lấy tin tức của đối phương loại phương thức hữu hiệu nhất này tự nhiên là không thể thiếu. Tại hạ hiểu được, lấy tác phong và thủ đoạn của Hội chủ, quyết sẽ không chỉ an bài một gian tế lên vào bốn bang. Phi Phi cô nương bắt quả chỉ là một nhân vật nhỏ, tác dụng lớn chính thức sợ là Thiên Tụ Nhất Hào rồi, chẳng biết, tại hạ nói có đúng không?”

Cuồng Sa sắc mặt đại biến, lạnh lùng nói: “Nếu không phải ta coi Độc Thủ là tâm phúc, các người sợ rằng vĩnh viễn cũng không biết có người Thiên Tự Nhất Hào này”.

Tư Đồ kiến nói: “Thiên Tự Nhất Hào đích thật là một nhân vật lợi hại. Chúng ta âm thầm quan sát thật lâu, thủy chung cũng không tìm một nửa điểm bại lộ của hắn, cho đến năm ngày trước, người cho Đường Hạc đem một cánh tay của phản đồ bỏn bang, thì rốt cục mới phát hiện một ít đầu mối”.

Cuồng Sa cười lạnh: “Chẳng lẽ các người đã tra được thân phận của hắn ư? Vậy hắn là ai?”

Tư Đồ Kiếm khẽ thở dài, từ tốn nói: “Người này chính là...” Thiết phiến xoay vòng, chỉ vào Vũ Vô Cực nói: “hắn”.

Vũ Vô Cực trên mặt đột nhiên hình như có một khối cơ nhục nhảy lên, hai mắt luôn luôn nửa mở nửa nhắm đột nhiên mở rộng, trầm giọng nói: “Ta?”

Tư Đồ Kiếm khuôn mặt tươi cười nói: “Người cần khẩn trương, ‘hắn’ mà ta nói không là người, mà là Đoạn Dao!”

“Ta là gian tế mà Cuồng Sa hội phái đến nằm vùng ư? Thiếu bang chủ, người có phải bị điên rồi hay không?” Đột nhiên Đoạn Dao điên cuồng hét lên: “Ta đối với Bang chủ trung tâm cảnh cảnh, tất cả cái việc làm đều rõ ràng rành mạch, tại sao có thể là người của Cuồng Sa hội cơ chứ?”

Tư Đồ Kiếm trầm trọng, lạnh lùng nói: “Có phải là người hay không, trong lòng người rõ ràng nhất so với bất cứ kẻ nào. Nếu không có chứng cứ chính xác, ta tại sao lại vu oan cho người?”

Đoạn Dao ngạc nhiên hỏi: “Người có chứng cứ gì?”

Tư Đồ Kiếm nói: “Thân phận nằm vùng của Đường Hạc chỉ có phụ thân ta biết. Ngày đó ông muốn người giết chết Đường Hạc, người lại dùng trăm cách để ngăn cản, đây là chứng cứ tốt nhất”.

Trên trán Đoạn Dao mồ hôi cũng đổ xuống, cười lạnh nói: “Người có thể chứng minh cái gì?”

Tư Đồ Kiếm nói: “Bởi vì người cho rằng Đường Hạc là một trong bát đại cao thủ của Cuồng Sa hội, trợ thủ đắc lực nhất bên cạnh Cuồng Sa, cho nên người quyết không để hắn chết”.

Đoạn Dao sững sờ hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Chỉ dựa vào điểm này, người tự nhiên quả quyết ta là gian tế? Hoang đường, quả thật là một việc hoang đường lớn nhất thiên hạ!”

Tư Đồ Kiếm thần nhiên: “Người cảm giác buồn cười, nhưng ta cho rằng vậy là đủ rồi”. Rồi gã quay lại nói với Vũ Vô Cực: “Vũ đường chủ, bây giờ người đã biết Đoạn Dao là gian tế mà Cuồng Sa phái đến, làm như thế nào chắc không chờ ta day chứ?”

Mặt Vũ Vô Cực đột nhiên không có chút biến hóa, lại càng không có điểm do dự và chần chừ, tay phải vừa động, kiếm đã ra khỏi vỏ, hàn quang hiện lên, một kiếm vô thanh vô tức bất ngờ chém vào yết hầu của Đoạn Dao. Ai cũng đều biết, Vũ Vô Cực bình thường tuy không nói một chữ nào, nhưng là một người rất si mê kiếm thuật, chuyên cần luyện tập không gián đoạn, khiến cả cao thủ kiếm thuật như Dẫn Thiên Cừu rất hâm mộ, và được xưng là ‘đệ nhất khoái kiếm’. Giờ phút này một kiếm đâm ra, cũng không có một tiếng gió, kẻ khác khó lòng phòng bị, cũng quả nhiên là nhanh như điện, quỷ thần khó lường! Đoạn Dao không kịp phòng bị, đợi đến lúc phát hiện, thanh đao đã không kịp rút ra, chỉ đành múa thanh đao lẫn vỏ đao, liên tiếp không ngừng, lúc này mới khó khăn lắm hóa giải một kiếm bất ngờ, cũng đã cả kinh lâm vào trạng thái cực kỳ chật vật.

Một kích của Vũ Vô Cực không trúng, không đợi biến chiêu, cánh tay co lại búng ra, đệ nhị kiếm lại đâm ra. Kiếm đang tiến, y chợt thấy hậu tâm đau nhói, trong nháy mắt từ ngực truyền ra, dường như là một vật không sắc bén đâm vào cơ thể, xuyên thủng mà qua. “Đương đương” một tiếng, kiếm trong tay đã rơi xuống đất.

Chuyện biến đến nước này, đều xuất ngoài dự đoán của mọi người, Đoạn Dao vốn muốn rút đao phản kích, trong nháy mắt, động tác của hắn tất cả đều dừng lại, khó có thể tin mà trừng trừng nhìn Tư Đồ Kiếm hai tay trống trơn.

Vũ Vô Cực từ từ cúi đầu, hai tròng mắt nhìn thấy cây thiết phiến xuyên thủng ngực, cảm giác đồng dạng không thể tin được. Y từ từ xoay người lại, đối mặt với Tư Đồ Kiếm thần sắc ung dung, nhàn hạ, khàn khàn nói: “Người... người có phải hay không.. giết lầm người...”

Tư Đồ Kiếm mỉm cười: “Không có lầm, người đáng chết vốn là người, người mới là gian tế Thiên Tự Nhất Hào của Cuồng Sa!”

Trên mặt Vũ Vô Cực và Cuồng Sa đồng loạt nhàn lại.

Tư Đồ Kiếm nói: “Đường Hạc là gian tế phụ thân ta an bài bên cạnh Cuồng Sa. Người vốn không biết sự tình, ngày đó cũng không có lòng giết hắn, nhưng khi nghe phụ thân ta nói phải lưu lại người sống, lo lắng Đường Hạc sẽ bị nghiêm hình bức cung mà tiết lộ cơ mật, cho nên mới quyết định giết người diệt khẩu. Khi đó phụ thân ta cũng đã bắt đầu hoài nghi lai lịch của người, cho nên sai người đi thu thập tư liệu của người. Phát hiện ngoài ý muốn chính là trước khi người đầu phục bổn bang, xuất thân, danh tính, sư môn, tất cả đều không giống như lời của người. Nhưng mà nếu như vừa rồi người không có gấp gáp, vội vã giết chết Đoạn Dao làm quý thể chết, ta cũng còn không dám xác định người là Thiên Tự Nhất Hào”. Y thở dài, cười khổ, rồi nói: “Cho tới bây giờ ta mới hiểu được, bình thường người không tiếp xúc thân mật với người khác bởi vì lo lắng lai lịch bị bại lộ. Từ việc chỉ nói không nhiều hơn một chữ là vì mình sẽ không nói bậy. Người thật là một cao thủ nằm vùng trời sanh!”

Vũ Vô Cực sắc mặt trắng bệch, giọng run rẩy nói: “Nhưng... người... võ công của người...” Câu nói còn chưa dứt, một trận đau đớn toàn thân đột nhiên lan khắp, từng ngum từng ngum hơi thở yếu ớt, tánh mạng như đã đến thời khắc cuối cùng. Tư Đồ Kiếm mỉm cười: “Người có phải đột nhiên phát hiện ra võ công của ta không giỏi không giống như lời đồn ư? Người cũng sắp chết rồi, ta nói thật cho người để người chết được nhắm mắt. Có những người trời sanh là rất giỏi ẩn giấu, người ẩn giấu thân phận và lai lịch, ta ẩn giấu thân phận và võ công”. Y dừng lại một chút, lại nói: “Bổn bang có Tứ đại đường chủ, trong đó Đường chủ Chu Tước đường được cho là thần bí, trừ phụ thân ta và chính hắn ra, ai cũng không biết hắn rốt cục là ai. Bây giờ ta không ngại nói cho người, kỳ thật ta chính là Đường chủ Chu Tước đường. Các người bình thường thấy một công tử trác táng, nhưng đó là một thủ đoạn để che tai mắt của người khác. Chỉ có như vậy sẽ không khiến cho địch nhân hoài nghi ta, chú ý ta. Làm một việc gì cũng thuận tiện nhiều lắm”.

Vũ Vô Cực cười thảm: “Tốt...” Nói ra chữ này, cuối cùng không thể gắng gượng, ngang nhiên ngã xuống.

Tư Đồ Kiếm chính là cái tên thần bí kia, Đường chủ Chu Tước đường có tên giả là Liễu Cơ ư? Tin tức chấn động lòng người không chỉ như là sét đánh trên trời, trong lòng mỗi người cũng nổ tung. Quả thật so với Vũ Vô Cực, Thiên Tự Nhất Hào, càng khiến cho kẻ khác khiếp sợ!

Cuồng Sa ánh mắt phần nộ đầu quay nhìn Dẫn Thiên Cừu với vẻ mặt hoài nghi, ý tứ đó là nói: “Người không phải nói Tư Đồ Kiếm bất học vô thuật, võ công đơn giản bình thường, mười phần là một cái tiểu nhân vô sỉ ư? Người tự nhiên cũng nhìn không ra”.

Dẫn Thiên Cừu cười khổ lắc đầu, nhấp vai, cũng rất bất đắc dĩ.

Tư Đồ Kiếm nhìn Cuồng Sa, vẻ mặt hơn hớn, lo lắng nói: “Phân đại lễ Thiên Tự Nhất Hào này, Hội chủ có cảm thấy vừa lòng hay không?”

Cuồng Sa sắc mặt tái xanh, giận dữ chỉ cười, lớn tiếng nói: “Tốt, tốt! Tư Đồ Kiếm, nguyên lai người là cao thủ giấu diếm cao thâm, nguyên lai người chính là Đường chủ Chu Tước đường xảo hoạt thần bí kia. Đúng là ta đã coi nhẹ người!” Y đột nhiên ngẩng mặt lên cười dài, rồi nháy mắt cho tam đại cao thủ, uy nghiêm nói: “Người đến đều là khách, các người chiêu đãi khách nhân chúng ta cho tốt”. Nói chưa dứt lời, tam đại cao thủ đã đồng loạt ra tay, một đao, một cây Cửu Tiết tiên, một đôi Lưu Tinh chùy, ba loại vũ khí đồng lời xuất, hướng về phía Tư Đồ Kiếm mà giáng xuống. Chỉ nghe một tiếng hổ hống, Đoạn Dao múa đao xông lên, chặn ‘Sát nhân bất lưu thủ’ lại tạo thành một trận chiến.

Tư Đồ Kiếm tay không lấy một đôi hai, cũng không rơi vào thế hạ phong, cùng Thánh Thủ và Xảo Thủ người tới ta đi càng đấu càng khó phân hơn kém, nhưng muốn thủ thắng cũng là khó ngàn điều. Dây dưa chỉ chốc lát, chợt nghe Dẫn Thiên Cừu lớn tiếng nói: “Tư Đồ Kiếm, người quả nhiên cũng lừa gạt ta!” Tay phải của hắn bị đứt, cho dùng kiếm thuật cao siêu đến đâu cũng đã phí công, nhưng công phu khinh thân cũng không vì thế mà bị ảnh hưởng, liền gia nhập trận chiến.

Chiến hướng càng ngày càng hỗn loạn, đột nhiên, nghe Xảo Thủ phần nộ quát: “Duẩn Thiên Cừ, ngươi...” Lập tức phát ra một tiếng kêu thảm, cả người đều bay lên không trung, rơi xuống dưới chân Cuồng Sa.

Cuồng Sa bất ngờ thất sắc, quát: “Chuyện gì xảy ra?” Lời còn chưa dứt, Thánh Thủ cũng phát ra tiếng hét thảm, bị Tư Đồ Kiểm dùng tay đánh vào đại động mạch bên vai phải, lập tức mất mạng.

Tư Đồ Kiểm xoay người lại, từng bước xông đến phía sau ‘Sát nhân bất lưu thủ’, vẫn theo như cũ, một chưởng đánh vào đại động mạch bên phải của hắn. ‘Sát nhân bất lưu thủ’ và Đoạn Dao hai người tương đối chẳng phân biệt hơn thua, một kích của Tư Đồ Kiểm xuất ra trong lúc không để ý, lúc pháp hiện đã không kịp tránh né, kêu thảm một tiếng, lúc này cũng ngã lặn.

Tam đại cao thủ trong nháy mắt bị địch nhân tiêu diệt, Cuồng Sa nhất thời trở nên cô lập bất lực. Y nhìn Xảo Thủ ngã dưới chân, ngực phải của Xảo Thủ bị đâm sâu, phương hướng vết thương hướng vào bên trong, kiểu chết giống như đúc vôi của Quỷ Thủ, đều là một kích thiết quyền lực vạn quân trí mạng. Ở trong tích tắc này, Cuồng Sa rốt cục cũng hiểu rõ Thiết Thủ vì sao không có cơ hội giải thích, cũng không tránh né lần đánh trả mà thản nhiên nhận lấy cái chết, tại sao lúc sắp chết ánh mắt của gã kỳ lạ, cổ quái như thế, nguyên lai gã không thẹn với lòng chết cũng không sợ. Mà hung thủ chính thức là Duẩn Thiên Cừ bị mọi người cho là phế nhân.

“Nguyên lai là ngươi!” Cuồng Sa nhất thời hét to như sấm, giống như mãnh hổ hùng sư mất lý trí, chỉ cảm tức Duẩn Thiên Cừ, “Duẩn Thiên Cừ, ngươi... người phản đồ đáng chết này, ngươi trước tiên phản Cự Kinh bang, giờ lại phản bội ta”.

Duẩn Thiên Cừ tay chấp lại mà đứng yên, thần sắc ung dung, lắc đầu: “Ta không phải là phản đồ. Ta cho tới bây giờ chưa có phản bội ai”. Hắn từ từ đi tới trước Tư Đồ Thiên Hùng, khom người chào, nói: “Bang chủ, việc ngài giao cho, Thiên Cừ may mắn không làm nhục mệnh rất cục đã hoàn thành!”

Tư Đồ Thiên Hùng mỉm cười vỗ vai hắn, thở dài: “Vì lão phu, ngươi đã nhận hết trăm ủy khuất nhẫn nhục phục trọng, còn đáng tiếc hy sinh một tay. Nói cho rõ, lão phu thật thấy thẹn đối với ngươi”.

Duẩn Thiên Cừ nói: “Một tay đổi lấy sự thắng lợi, Thiên Cừ cho rằng rất đáng giá. Chỉ cần có thể giải tán Cuồng Sa hội, cho dù nỗ lực đại giới lớn hơn, Thiên Cừ cũng tuyệt đối đi làm”. Từng câu từng chữ thật thật thiết thiết truyền vào tai Cuồng Sa. Nghe được hết thấy, hắn tức giận, phần nộ không thể át chết, cuối cùng hiểu rõ tất cả thủy chung đều là một cái bẫy của một âm mưu.

Nguyên lai, Cự Kinh bang và Cuồng Sa hội hai đại bang phái đối địch nhiều năm, chiến sự không ngừng, Tư Đồ Thiên Hùng càng ngày càng già, thậm cảm thấy lực bất tòng tâm, lo lắng sau khi mình trăm năm xuống lỗ, cơ nghiệp chính mình khổ tâm xây dựng hơn mười năm bị Cuồng Sa nhất cử tiêu diệt. Quyết định làm liều một phen, cố ý phát tán tin đồn, khiến người trong giang hồ tưởng Duẩn Thiên Cừ phản bội Cự Kinh bang. Cuồng Sa vì yêu tài mới có lòng, dứt khoát thu Duẩn Thiên Cừ vào trướng. Sau đó Tư Đồ Kiểm cố ý đem tin tức năm mươi vạn lượng hoàng kim để lộ ra. Cuồng Sa đối với việc này rất tin tưởng không nghi ngờ, y theo kế sách của Duẩn Thiên Cừ bày ra, kết quả bị sập bẫy của đối phương, hao binh tổn tướng nguyên khí đại thương. Cuối cùng Tư Đồ Thiên Hùng thừa thắng truy kích xâm nhập hang ổ. Vì vậy liền có đủ loại phát sinh vừa rồi. Cả một âm mưu được thiết kế chu đáo, không hề sơ hở, nhưng nếu không phải Cuồng Sa bảo thủ cố chấp, kiêu ngạo tự phụ, hoặc là lòng tham ít đi một chút, kết quả không thể bị thảm bại như ngày hôm nay.

Cuồng Sa mặc dù nghĩ thông suốt tình tiết trong đó rồi, nhưng có một việc y vẫn còn không thể hiểu rõ, cho nên y hỏi Tư Đồ Thiên Hùng: “Ngươi như thế nào biết ta nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Nếu ta có thể trầm tĩnh, kế hoạch của ngươi không phải đã thất bại hay sao?”

6. Chương 6: Hoàng Tước

Tư Đồ Thiên Hùng mỉm cười: “Chúng ta sớm đã nắm chắc mỗi chi tiết. Ngươi có lòng ái mộ một tài năng. Bậc nhân tài khó được trên đời giống như Thiên Cừ này, ngươi làm sao có thể không động tâm được chứ?”

Đuẩn Thiên Cừu nói tiếp: “Chúng ta đều đã có đánh giá bát đại cao thủ thủ hạ của người, cho rằng nếu chính diện đối đầu, chúng ta cũng không chiếm ưu thế. Cho nên mới bày ra cái bẫy năm mươi vạn lượng hoàng kim. Vốn định phân tán bọn chúng, rồi sau đó giết chết từng người, tước nhục thực lực của người. Chỉ tiếc là nhân lực của chúng ta không đủ, không thể một lần giết hết. Vì thế ta mới đưa ra kế mượn đao giết người, giết chết Quỷ Thủ và Ma Thủ hai người, giả họa cho Thiết Thủ”. Hắn nhìn cánh tay trái của mình một chút, rồi lại nói: “Thật ra, ngay từ đầu, người nên đồng thời chém cả hai cánh tay của ta. Bởi vì sau khi ta phát hiện rằng, cho dù mình có luyện tập mười năm, hai mươi năm, kiếm pháp vĩnh viễn không đạt được tới cảnh giới của Vũ Vô Cực, ta đã âm thầm bắt đầu luyện tập công phu tay trái. Ta cũng không nghĩ rằng rất nhanh đã sử dụng nó rồi”.

Cuồng Sa vừa tức vừa giận, giận đến nổi mắt xém lọt ra, ngẩng mặt lên trời, cuồng tiếu: “Các người tưởng rằng tiêu diệt bát đại cao thủ có thể sanh cầm hoạt tróc ta ư? Các người ngàn lần không nên quên rằng, nơi này là Cuồng Sa hội, không phải là địa bàn của các người”. Y mở miệng huyết sáo. Tiếng huyết sáo sắc bén nhưng dồn dập, dường như là một loại báo động, hoặc là một loại kêu gọi. Tiếng huyết sáo chưa dừng, mười tám tên hội chúng trong trang phục màu đen, cầm đao cầm thương lần lượt tiến vào. Tất cả đều chỉnh tề ngay thẳng, hiển nhiên là một nhóm tinh anh bộ đội được huấn luyện nghiêm khắc kỷ luật. Cuồng Sa phất tay, quát: “Bắt tất cả bọn chúng cho ta!”

Chỉ cần y ra lệnh một tiếng, hội chúng bình thường không câu nệ gì, nhưng giờ phút này, mười tám tên hội chúng kia như kẻ điếc bàng quan không nghe thấy gì, ngay cả đầu ngón tay cũng không động.

Cuồng Sa nhíu mày, nói lại: “Bắt tất cả bọn chúng cho ta!”

Một câu nói lặp lại bốn lần, cũng không ai có phản ứng nào. Tư Đồ Thiên Hùng cũng không ngừng cười lạnh, trên mặt thần sắc phi thường quỷ dị.

Cuồng Sa cuối cùng phát giác có điểm không đúng, trong lòng linh quang hiện lên, đột nhiên nhớ ra một chuyện phi thường đáng sợ, trên mặt nhin không được đồ mồ hôi như mưa. Y đột nhiên hiểu rõ, tại sao Tổng đà nghiêm mật canh gác, bốn người Tư Đồ Thiên Hùng lại có thể trực tiếp xông vào không có cản trở gì, chắc là vào đêm qua khi Cuồng Sa hội ra quân, người của Cự Kinh bang nhân cơ hội hoán đổi hội chúng lưu lại ở Tổng đà! Y quay đầu thấp giọng hỏi Phi Phi: “Ban đêm hôm qua Tổng đà có phát sinh dị thường nào không?”

Phi Phi suy nghĩ một chút, đột nhiên cả kinh kêu lên: “A! Ta nhớ rồi, tối hôm qua hình như có người xông vào”.

Cuồng Sa sắc mặt thay đổi, tức giận nói: “Người tại sao không...” Câu còn chưa dứt, thanh âm đột nhiên dừng lại. Cơ hồ đồng thời, Phi Phi thân nhẹ như yến, bay ngược về sau mấy trượng.

Cuồng Sa thân hình rần rần chần chẫn nắn ngồi xuống cái ghế gỗ lớn phía sau, không ngừng thở dốc, chỉ thấy bụng của y cảm một thanh chủy thủ, đâm rất sâu, máu tươi từ từ thấm nhiễm đỏ cả y phục. Cuồng Sa một tay ôm bụng, một tay chỉ Phi Phi, vẻ mặt nghi hoặc và thống khổ, quát: “Phi Phi người...” Âm thanh dừng lại, buồn bã thở dài: “Thôi, Cuồng Sa ta tung hoành giang hồ hơn mười năm, anh hùng hảo hán ra sao? Lại không nghĩ tới, hôm nay phải thua trong tay một nữ lưu yếu đuối. Người rốt cục vì cái gì phải phản bội ta? Người cuối cùng là dạng nữ nhân gì?”

Phi Phi cười cười: “Ta là Phi Phi a, một nữ nhi của ngư dân bốn năm trước được người từ ven biển mang về thu dưỡng”.

Cuồng Sa cực kỳ phẫn nộ nói: “Người tuyệt đối không phải là một nữ nhi của ngư dân. Kỳ thật ta cũng nên sớm nghĩ đến, một nữ hài từ hàng ngày bị ánh mắt trời chiếu lên, cùng với gió biển, tại sao lại có thể có da thịt trơn mịn, trắng nõn như người được. Một nữ nhi của ngư dân thiên lương thuần phác tại sao lại có thể có tâm tư tài tình, tâm địa ác độc như người”. Y trợn mắt nhìn Phi Phi, ngẩng người lên ghế, rồi thở dài: “Điều trách ta có mắt không trông, mới có thể bị quỷ ám mà đi tin tưởng lời nói dối của người”.

Phi Phi mỉm cười, không để ý y nữa, bước đi chân thành, tới bên cạnh Tư Đồ Thiên Hùng nói: “Bang chủ còn nhớ hay không, chúng ta lần đầu gặp mặt là vào lúc nào?”

Tư Đồ Thiên Hùng cười nói: “Đương nhiên nhớ kỹ, chúng ta lần đầu gặp mặt là vào bảy năm trước. Khi đó người bắt quả chỉ là một tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi, võ công cũng đã không dưới Đoạn Dao

rồi...”

Cuồng Sa đột nhiên phát ra một tiếng rống giận: “Phi Phi, người xú biểu tử này, nguyên lai người đã sớm quen biết Tư Đồ Thiên Hùng, nguyên lai các người đã sớm thông đồng tính toán ta!”

Phi Phi sắc mặt vui vẻ như cũ không đổi, ngón tay chỉ vào Tư Đồ Kiếm, lại hỏi: “Hắn có phải là Tư Đồ Kiếm không? Tư Đồ Kiếm có phải là con của người không?”

Tư Đồ Thiên Hùng gật đầu đáp: “Đúng, lão phu chỉ có duy nhất nam tử như vậy”.

Phi Phi hỏi tiếp: “Hắn là Đường chủ của Chu Tước đường?”

Tư Đồ Thiên Hùng lắc đầu: “Hắn không phải”.

Phi Phi nói: “Không là hắn, thì là ai?”

Tư Đồ Thiên Hùng trả lời: “Người, người mới là Đường chủ Chu Tước đường. Liễu Cơ vốn là một nữ nhân. Kiếm nhi làm như vậy, chỉ là bày ra một cái nghi trận. Mục đích của hắn là muốn che chở cho người. Chỉ cần Cuồng Sa không hoài nghi người, người mới có thể thừa dịp không ai phòng bị mà đánh lén thành công. Chính là... lão phu không rõ người tại sao không tính giết y để ngừa hậu hoạn?”

Phi Phi đột nhiên mặt lạnh mảy may, thanh âm trầm ngập sát ý: “Bởi vì ta không muốn y chết quá thống khoái. Nhất định phải để cho y nếm thử tư vị thất bại, thống khổ của nát nhà tan!”

Duẩn Thiên Cừ chợt hiểu ra: ‘Nguyên lai Phi Phi chính là Đường chủ Chu Tước đường thần bí. Nói vậy, nàng sớm biết cái kế hoạch này, cho nên mới vì ta nói dối’. Rồi lập tức trầm nghĩ tiếp: ‘Chẳng biết nàng có thâm cừ đại hận gì với Cuồng Sa, lại muốn hành hạ Cuồng Sa như thế?’

Cả kế hoạch thuận lời hoàn thành, Cuồng Sa đã trở thành kẻ thua, Cuồng Sa hội như tảng băng tan ra...

Trong lúc mọi người đều cho rằng chuyện đã chấm dứt, đột nhiên một phát sinh ngoài ý liền thay đổi kết cục. Chỉ nghe Tư Đồ Thiên Hùng kêu lên một tiếng đau đớn, trừng mắt nhìn Phi Phi, kêu lên: “Người... người làm gì?”

Tư Đồ Kiếm lập tức lên tiếng: “Người dám xuống tay với phụ thân ta...”

Duẩn Thiên Cừ khuôn mặt cũng biến sắc, phi thân đi cứu, Phi Phi lớn tiếng nói: “Không được đến gần, nếu không chỉ cần ta thêm một ít lực, Tư Đồ Thiên Hùng dù không chết cũng biến thành phế nhân”.

Nàng một tay ấn vào huyệt Khí Hải và một tay ấn vào huyệt Chương Môn của Tư Đồ Thiên Hùng, sắc mặt lạnh lùng như sương. Huyệt Khí Hải là nơi khí trong cơ thể tụ tập về đó, một khi thụ chế, dù là tuyệt thế cao thủ cũng khó phát huy công lực. Huyệt Chương Môn cũng là tử huyệt của con người, nếu bị đánh trúng, cũng không thể sống nổi. Duẩn Thiên Cừ, Tư Đồ Kiếm, và Đoạn Dao đều là võ lâm cao thủ, rất hiểu rõ rằng lợi hại trong đó, ném chuột sợ võ bình, quả nhiên không dám có động tác nào.

Tư Đồ Thiên Hùng thần sắc hồ hững, khẽ thở dài: “Liễu Cơ, nhiều năm qua lão phu đối đãi với người không tệ, người vì sao làm như vậy?”

Phi Phi cười lạnh: “Vì cái ngày này, ta đã dự mưu rất nhiều năm rồi. Ngay từ đầu ta trong lòng đã có kế hoạch nên làm thế nào mới có thể một lưới bắt cả người và Cuồng Sa”.

Tư Đồ Thiên Hùng và Cuồng Sa đồng thời cả kinh, hai miệng đồng thanh nói: “Người nói cái gì?”

Phi Phi hỏi lại: “Các người còn có nhớ Long Kiến Điền người này hay không?”

“Long Kiến Điền?” Tư Đồ Thiên Hùng và Cuồng Sa trên mặt đồng thời biến sắc, “Đại tướng quân thống ngự tam quân, Long Kiến Điền?”

Nghe được tên người này, thân hình Duẩn Thiên Cừ đột nhiên chấn động như điện giật, sắc mặt của cô biến hóa rất lớn, trở nên kỳ lạ lần quá dị, trong mắt lại toát ra một vẻ đau thương nồng đậm.

Phi Phi nói: “Mười ba năm trước, hai đại bang phái các người minh tranh ám đấu, chiến hỏa liên tục, khiến cho dân không thể sinh sống, khổ không từ nào tả được. Triều đình lo ngại các người nhân cơ hội mà tạo phản, cố tình chiêu an lấy lòng dân, cho nên phái Long Kiến Điền, Long đại tướng quân, đến đây hiệp đàm.

Các người vốn không có y quy thuận triều đình, liền cố ý làm khó dễ, đưa ra yêu cầu vô lý muốn lấy năm mươi vạn lượng hoàng kim làm bồi thường, để cho triều đình thấy khó mà lui, có phải việc như vậy không?”

Cuồng Sa gật đầu: “Xác thật có việc này”.

Phi Phi nói tiếp: “Trong lúc hoàng kim trên đường tiến vào địa bàn của Cuồng Sa hội, bộ đội của Long đại tướng quân đột nhiên lọt vào phục kích của một nhóm người, toàn quân bị giết, năm mươi lượng hoàng kim bị cướp không còn. Triều đình lấy tội cướp tiền quy cho Long đại tướng và chém đầu thị chúng, tru di cửu tộc. Chuyện này chắc các người cũng biết”.

Tư Đồ Thiên Hùng trong mắt toát ra một vẻ tôn kính, nói: “Long đại tướng quân thống lĩnh tam quân, rung trời chuyển đất, rong đuổi trên chiến trường, thân kinh trăm trận, chưa từng bị bại, anh hùng khí khái ra sao. Dù lão phu không có hảo cảm với triều đình, nhưng vẫn tôn kính ông phi thường”.

Cuồng Sa thì tái mặt nói: “Người đột nhiên nhắc chuyện xưa làm gì?”

Phi Phi từng chữ rõ ràng: “Ta chính là nữ nhi của Long Kiến Điền. Ta đến để báo thù”.

Duẩn Thiên Cừu nghe vậy, hai mắt mở to, trên mặt lộ ra một vẻ phi thường kỳ lạ.

Tư Đồ Thiên Hùng nói: “Long đại tướng quân hàm oan mà chết, hung thủ chính là triều đình, người có phải đã tìm sai đối tượng để trả thù hay không?”

Phi Phi đáp: “Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết. Cái chết của phụ thân ta, thật ra là do các người tạo thành. Nếu các người không có đưa ra điều kiện phải có năm mươi vạn lượng hoàng kim, tiên phụ như thế nào phải nhận lấy hạ tràng như vậy? Nếu hết thấy là do các người dựng lên, chẳng lẽ ta không nên tìm các người báo thù ư? Hơn nữa, cướp đi hoàng kim không phải là ai khác, chính là một trong hai người các người”. Nàng lạnh lùng nhìn Cuồng Sa mà cười, chậm rãi nói: “Năm đó người phái người đi cướp hoàng kim, tự cho là thần không biết quỷ không hay, nhưng trên đời này không có bức tường nào có thể chắn nổi gió”.

Cuồng Sa sắc mặt đại biến, phần nộ quát: “Người nói bậy gì? Ta lúc nào cướp đi hoàng kim?”

Phi Phi nói: “Chính là người, người là người nói không giữ lời, thấy bảo vật nổi ý, âm thầm cướp đi hoàng kim, hại chết phụ thân ta, hại ta thành cô nhi. Vì báo cừu, ta đầu nhập công môn làm bộ khoái, thề nhất định sẽ dùng pháp luật xử lý người, phá tan hai đại ban phái, bình định thiên hạ. Cho nên ta giả bộ đầu nhập Cự Kinh bang, lấy được tín nhiệm của Bang chủ, cũng hoàn thành trọng trách. Nhưng cái này vẫn chưa đủ, cho nên lấy thân phận của nữ nhi ngư dân, để cho người đồng cảm, và lên vào Cuồng Sa hội”.

Cuồng Sa cười khổ: “Mục đích ta thu người làm nghĩa nữ, vốn là muốn người lên vào Cự Kinh bang làm gian tế. Nguyên lai bị người lợi dụng”.

Phi Phi gật đầu: “Không sai, hai đại bang phái, ta đều thâm nhập được, đối với hành động của các người hiểu rõ như lòng bàn tay, cho nên cả kế hoạch mới có thể trong thời gian ngắn nhất thuận lời hoàn thành”.

Tư Đồ Thiên Hùng thời dãi: “Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu. Lão phu hao hết tâm tứ mới nghĩ ra kế hoạch lần này, tưởng rằng có thể nhất cử đưa Cuồng Sa vào tử địa, lại không nghĩ rằng cũng vẫn đi sai một nước cờ. Người lão phu tín nhiệm nhất lại là một nằm vùng do triều đình phái tới. Binh bất nhận huyết, không tốn một chút sức lực nào mà bắt gọn bọn ta”. Lão trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười giảo hoạt, chậm rãi nói: “Bất quá, mặc dù lão phu rơi vào trong tay người, nhưng nơi này có ba trăm sáu mươi tinh binh của bốn bang nghiêm mật phòng thủ, người như thế nào có thể bình yên vô sự an toàn đi ra được đây?”

Phi Phi mỉm cười nhẹ, không tỏ vẻ gì, làm như đã tính trước mọi việc!

Tư Đồ Thiên Hùng quát lớn tiếng với mười tám hội chúng kia: “Các người nghe rõ lời của lão phu. Chỉ cần ả nữ nhân này tay vừa động các người liền bầm thây ả thành vạn mảnh”.

Mười tám tên hội chúng đồng loạt kêu lên: “Được!” Trong lúc lên tiếng, đội ngũ nghiêm chỉnh sắp hàng đột nhiên chia là ba đội, bao vây Duẩn Thiên Cừu, Tư Đồ Kiểm, Đoạn Dao vào giữa. Dao, thương, kiếm, mười tám thanh vũ khí gác trên người, trên cổ, và tứ chi, ba người nhất thời không thể động đậy! Tư Đồ Thiên Hùng sắc mặt đại biến, nổi giận: “Chẳng lẽ các người cũng tạo phản ư? Còn không mau thu thập tên kia!”

Một hán tử thân tình hơi gầy nhưng một thân tinh luyện đột nhiên xé bỏ xiêm y trên người, lộ ra một thân trang phục của bộ khoái, cười nói: “Ai nói chúng ta là người của Cự Kinh bang? Nói thật cho các người biết, ba trăm sáu mươi tinh binh kia của các người sớm đã bị tổng vào ngục. Hiện giờ ở đây, người cũng không phải là bộ khoái, mà là binh lính anh dũng thiện chiến đã từng trên sa trường. Cự Kinh bang đã hết rồi!”

Tư Đồ Kiếm nghe xong trợn mắt há mồm, á khẩu không nói gì được. Duẫn Thiên Cừ không nói lời nào, ánh mắt chỉ có nhìn Phi Phi, trùng hợp Phi Phi cũng nhìn hắn. Ánh mắt long lanh, hình như có ngàn câu vạn chữ, như muốn nói ra....

Tư Đồ Thiên Hùng tức giận đến râu tóc đều dựng đứng, ngẩng mặt lên trời, thở dài: “Người dĩ nhiên cũng âm thầm động thủ động cước, tất cả đệ tử của bốn bang đều bắt hết phải không? Thôi thôi, việc đã đến nước này, còn có lời gì nữa đây? Người không bằng bây giờ cấp cho lão phu một đao, để lão phu chết một cách thống khoái!”

Phi Phi lắc đầu: “Ta không có quyền giết người. Chức trách của bộ khoái là phụng mệnh làm việc, bắt kẻ phạm pháp giao cho quan phủ xử lý”. Tay nàng nhanh như điện xẹt trong mưa gió, điểm vào hơn mười huyệt đạo trên người Tư Đồ Thiên Hùng, phát tay nói: “Giải tất cả bọn họ về”. Rồi liếc nhìn Duẫn Thiên Cừ một cái, lại nói: “Thả người này ra. Ta có vài lời muốn nói với hắn!”

Bộ khoái kia chần chờ: “Duẫn Thiên Cừ là cánh tay phải của Tư Đồ Thiên Hùng, thả hắn sợ là thả hổ về rừng...”

Phi Phi lắc đầu ngắt lời: “Không đâu, trong lòng hắn hiện giờ có rất nhiều nghi vấn cần ta giải đáp cho hắn. Trước việc này, hắn tuyệt đối sẽ không có sự phản kháng nào”.

Tư Đồ Kiếm liền sinh nghi ngờ, cười lạnh: “Duẫn Thiên Cừ, người từ lúc nào bắt đầu cấu kết với ả nữ nhân này là việc xấu vậy?”

Duẫn Thiên Cừ sắc mặt khê biến, nhưng không giải thích. Phi Phi cũng không tức giận, mỉm cười, nói: “Quan hệ giữa hắn và ta cũng không giống như tưởng tượng của người. Ta chỉ bắt quá biết tên của hắn vốn không phải là Duẫn Thiên Cừ mà thôi!”

Tư Đồ Kiếm giật mình hỏi: “Hắn rốt cục là ai?”

Phi Phi cũng không trả lời, ra lệnh cho bộ khoái áp giải hắn đi.

7. Chương 7: Đại Kết Cục

Mùa thu năm nay dường như đến sớm, đi được chưa xa, đã mơ hồ có thể nghe thấy được hơi thở của mùa thu!

Sâu trong đình viện, khu rừng cây phong với đầy lá phong làm đỏ cả bầu trời, ở dưới phiến lá cây là một cái đình, Phi Phi ngồi dưới mái đình, vẫn cúi thấp đầu, tám ngón tay chuẩn bị đàn, chỉ thấy hai tay áo nàng bị gió thổi, tay cũng vì thế mà động, trập trập tiếng đàn du dương theo đầu ngón tay xuất ra, và nghe đình đình động động, hoàn chỉnh không hề bị gián đoạn, như suối trong suốt, đá chói sáng, không có vọng lại, lại như gió thoảng qua, cành lá nhẹ lay động. Lắng nghe nó, tiếng đàn dường như không phải phát ra từ đầu ngón tay, mà giống như từ tứ phương bay tới, lại theo gió mang đi, phảng phất như đã lan tràn tới chân trời góc biển...

Duẫn Thiên Cừ tựa vào lan can mà ngồi, một tay nâng chén, chén đã không còn, nhưng vẫn còn ở đó như không có vị giác, ánh mắt mơ hồ, hình như có một bụng khổ tâm không thể nói ra. Sau một lúc lâu, tiếng đàn thay đổi nhịp điệu, giống như nước đang chảy xuống đột nhiên ngừng lại, mà theo đó là một loại u oán bi sầu, một loại thê lương tiếc nuối nói rộng ra, phảng phất mang theo sự hối hận và nỗi bi thương. Duẫn Thiên Cừ đột nhiên cả kinh, bất ngờ trên tay dùng một ít lực, chén rượu vỡ thành mảnh nhỏ, lại nghe tiếng đàn thánh thót dừng lại, Phi Phi ngưng đàn.

Duẩn Thiên Cừ khê thở dài, nhú mày hỏi: “Phụ thân của người thật sự là Long đại tướng quân?”

Phi Phi lắc tay, nói: “Không phải”.

Duẩn Thiên Cừ hỏi tiếp: “Như vậy tại sao người phải giả mạo nữ nhi của ông ta?”

Ánh mắt của Phi Phi sâu kín nhìn hai tròng mắt Duẩn Thiên Cừ, im lặng hồi lâu, đáp: “Long đại tướng quân bị diệt cửu tộc. Nữ nhi của ông ta cũng khó có may mắn thoát khỏi, nhưng nữ tử nhỏ nhất của ông ta lại may mắn tránh được một kiếp. Người này chính là người. Người vốn tên là Long Ngự Phi! Ta giả mạo nữ nhi của ông ta, bắt quả chỉ là chuộc tội!”

Duẩn Thiên Cừ đột nhiên giật mình, bật thốt lên: “Nguyên lai người đã sớm biết lai lịch của ta. Người muốn chuộc tội gì vậy?”

Phi Phi kể: “Năm đó, Cuồng Sa cướp đi hoàng kim, Long đại tướng quân hàm oan mà chết, người vì muốn báo cừu, từ đó về sau mai danh ẩn tính đầu nhập Cự Kinh bang. Nhưng sự thật chân tướng không phải như thế. Kẻ đánh cướp thật sự là một phó tướng thủ hạ của Long đại tướng quân, có tên là Tạ Văn Đồng”.

Duẩn Thiên Cừ sắc mặt đại biến, ngạc nhiên hỏi: “Người nói cái gì?”

Phi Phi thở dài đáp: “Năm mươi vạn lượng hoàng kim không phải là một con số nhỏ. Tạ Văn Đồng cũng bị hấp dẫn, vì vậy thông đồng với một đám lục lâm hảo hán, tự mình tính kế, cướp đi hoàng kim”.

Duẩn Thiên Cừ mở to mắt nhìn Phi Phi, trầm giọng nói: “Người làm sao biết được chân tướng? Người rốt cục là ai?”

Phi Phi khê cắn môi, hít một hơi thật sâu, từ từ nói: “Tạ Văn Đồng làm một việc thẹn với lương tâm, tự biết thiên lý khó dung, cả ngày khiếp sợ, cuối cùng cũng lâm trọng bệnh, lúc lâm chung đã nói ra bí mật này. Mà ta chính là người duy nhất biết được bí mật này”. Nàng dừng lại một chút, lại nói: “Ta tên gọi chính thức là Tạ Phi Phi, là nữ nhi của Tạ Văn Đồng”.

Duẩn Thiên Cừ nghe vậy lạ cả kinh, run run nói: “Người... lời của người đều là sự thật?”

Phi Phi đáp: “Việc đã đến nước này, ta cũng không cần nói dối. Tiên phụ tự biết đã phạm vào một cái đại hoạn không thể tha thứ, dẫn ta nhất định phải tìm được hậu nhân của Long đại tướng quân, kể lại chân tướng và chuộc tội với hắn”.

Duẩn Thiên Cừ nghe xong, chỉ có trợn mắt há mồm, sững sờ cả hồi lâu, rồi mới cười khổ nói: “Thật ra người vốn không cần phải nói ra bí mật này. Làm như vậy mặc dù phụ thân ta được trong sạch, nhưng sẽ hủy đi danh dự của phụ thân người”.

Phi Phi lắc đầu: “Đây là di nguyện của tiên phụ. Chỉ cần có thể chuộc tội, cho dù cả tánh mạng của ta cũng đáng giá”. Nàng cười khò, nói tiếp: “Chân tướng đã rõ ràng, nếu như người muốn vì Long đại tướng quân mà báo thù, bây giờ có thể giết ta”.

Duẩn Thiên Cừ im lặng không nói gì, qua hồi lâu mới lắc đầu, chậm rãi nói: “Một người làm sai nếu có thể sửa được, nên được tha thứ của người khác. Bởi vì tha thứ cho một người so với thù ghét một người càng dễ dàng và vui sướng nhiều hơn. Thật ra, ta đã sớm quên đi cừu hận, đầu nhập Cự Kinh bang chỉ là vì chánh nghĩa, tiêu diệt hai thế lực tà ác. Tuy không phải thiên hạ thái bình, ít nhất dân gian có thể ít đi rất nhiều khổ cực và giết chóc, và có thêm nhiều phần hy vọng lẫn hạnh phúc”.

Hai người trong lòng có đồng cảm nhìn nhau mà cười. Ân và cừu của ngày xưa, oán và hận đã đi qua. Sau một nụ cười phát ra từ nơi sâu nhất của nội tâm đó, cũng đã tan biết. Tại một khắc, ánh mắt của bọn nhìn đối phương, phẳng phẳng như nhìn thấy một đạo ánh sáng, một loại hy vọng, còn có một viên mầm móng của tình yêu...